Влада – Радам !

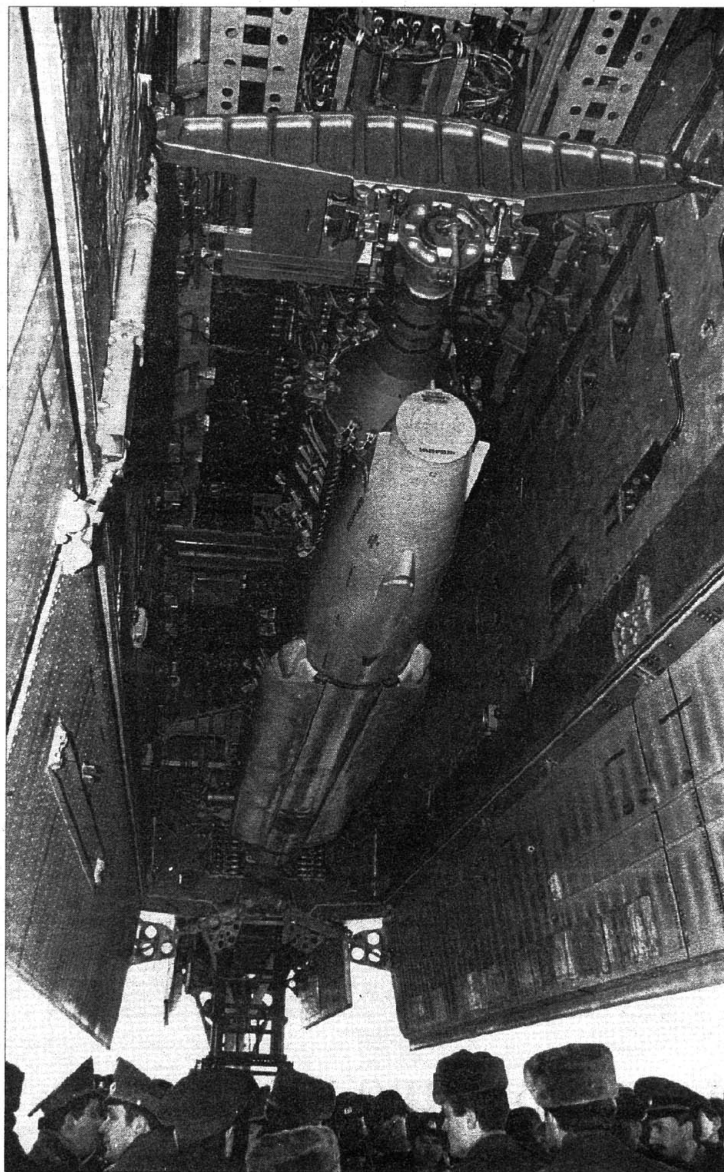
Голос України

Газета Верховної Ради України

№ 38 (1038) ♦ Субота, 25 лютого 1995 року ♦ Ціна договірна

ПРОЩАВАЙ, ЗБРОЄ...

— Невже це останній політ? — мовив хтось із гурту льотчиків, які спостерігали за польотами. В голосі чувся сум, обличчя виказувало смуток.

Що ж, політ ТУ-160, можливо, того дня, не був останній. Але найближчим часом Військово-Повітряні Сили України, мабуть, розпрощаються зі стратегічною дальньою авіацією, літаками ТУ-160 і ТУ-95 МС.

Свого часу надзвуковий стратегічний ракетоносець ТУ-160 створювали як складову ядерного паритету. Маючи чудові тактико-технічні характеристики, він міг би за потреби завдавати ядерних ударів крилатими ракетами на значну відстань, вражаючи об'єкти противника в глибокому тилу.

Незалежна Україна заявила про свій намір (і підтверджує це практично) стати без'ядерною державою. Тому й постало питання — що робити з ракетоносцями? Пропозицій було немало, серед яких і використання їх у без'ядерному варіанті.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

(Закінчення на 9-й стор.).

ЗАВЕРШАЛЬНИЙ ЕТАП

Відбулася нарада керівників секцій Комісії з опрацювання проекту нової Конституції України. Проінформовано, що триває завершальний етап написання усіх розділів проекту Основного Закону держави.

Обговорено питання щодо підготовки остаточного варіанта проекту Конституції.

Визначено, що чергове засідання Конституційної комісії має відбутися орієнтовно 3 березня.

Вів робочу нараду співголова Конституційної комісії, Голова Верховної Ради України Олександр Мороз.

Прес-служба Верховної Ради України.

Чекаємо на Б. Єльцина

Візит Президента Російської Федерації Бориса Єльцина до Києва, найвірогідніше, відбудеться в другій декаді березня. Про це стало відомо «Інтерфаксові» з поінформованих джерел у Москві.

У ході візиту передбачається підписати Договір про дружбу і співробітництво між двома країнами та понад десяток угод в економічній і політичній галузях.

Читайте у суботньому випуску

У номер!

• **Київ**

Для розвитку співробітництва

Прем'єр-міністр України Віталій Масол 23 лютого прийняв Надзвичайного і Повноважного Посла Португалії в Україні Мануела Корте-Реала на його прохання.

У ході зустрічі йшлося про перспективи співробітництва між двома країнами.

Посол передав Віталію Масолу лист від Прем'єр-міністра Португалії з офіційним запрошенням Україні взяти участь у Всесвітній виставці «Океани — спадщина на майбутнє», яка має відбутися в 1998 році у Лісабоні. Підкреслювалося, що участь нашої держави у майбутній виставці, яка також буде відома як «Експо 98 Лісабон», сприятиме кращому ознайомленню світового співтовариства з Україною.

Запрошення було з вдячністю прийнято.

Новий етап приватизації

В Україні затверджено список великої приватизації на перше півріччя поточного року. Він включає 5600 підприємств, акції 852 з яких вже продаються. Про це заявив сьогодні голова Фонду державного майна України Юрій Єхануров на прес- конференції, яка відбулася в Укрінформі.

Він також наголосив, що планувалось включити до списків 8 тисяч об'єктів. 2,4 тисячі підприємств поки що не включено, через те, що деякі області та агропром затримали дані по них. Юрій Єхануров наголосив, що до 1 квітня, як того вимагає Кабінет Міністрів України, буде остаточно сформовано усі списки. Він вважає, що йде нормальна робота, і не слід поспішати з цими питаннями.

«Оборонка» поїде до США

Посольство США в Україні оглосило про початок конкурсного відбору кандидатів для участі в Спеціальній американській програмі бізнесового стажування (САВІТ).

Програмою САВІТ передбачається підготовка фахівців і співробітників урядових органів, які працюють в галузі оборонної конверсії.

• **Мінськ**

Білорусь вітає Україну

Напрочуд сонячним днем, міцними потисками рук, дружніми обіймами зустріла 23 лютого Білорусь посланців нашої країни — учасників Днів культури і мистецтва. І відразу ж мистецьке свято набрало стрімкого робочого ритму.

Офіційну делегацію України, яку очолює віце-прем'єр-міністр Іван Курас, прийняв Прем'єр-міністр Республіки Білорусь Михайло Чигир. Вітаючи гостей, він відзначив, що Дні української культури та мистецтва у нашій країні — це відродження чудової традиції по обміну культурними цінностями двох братніх слов'янських народів. Вони, безсумнівно, принесуть велику користь обом народам, зблизять їх духовно, будуть сприяти і зближенню економік, розвитку наших народів.

- Теплоту і гостинність білорусів ми відчули з перших хвилин перебування на цій землі, — сказав Іван Курас. Одним з найголовніших завдань, високою метою Днів є бажання нарощувати потенціал співробітництва і добросусідських відносин між нашими країнами і народами.

• **Крим**

Майно флоту залишається

Міністерство оборони України досягло домовленості з командуванням Чорноморського флоту щодо припинення вивезення з території частин ЧФ воєнного та іншого майна. Як повідомив віце-прем'єр, міністр оборони Валерій Шмаров, що цього є домовленість з командувачем ЧФ віце-адміралом Едуардом Балтіним.

На контрактній основі

Кабінет міністрів України укладає контракти з регіонами держави на поставку зерна врожаю 1995 року. Зокрема, ухвалено рішення укласти з Кримом форвардний контракт і проавансувати 50 % вартості продовольчого зерна врожаю 1995 року.

За словами прем'єр-міністра Криму Анатолія Франчука, для проведення весняно-польових робіт Криму необхідно 2,3 трильйона карбованців. 2 трильйони надасть уряд України протягом 4-х місяців. А 700 мільярдів карбованців надійдуть вже в лютому.

У комісіях Верховної Ради

Свої соціальні права треба не випрошувати, а відстоювати

***СЕРЕД ПРИЧИН**, які гальмують розвиток нашого суспільства, унеможливлюють реалізацію реформ і таким чином поглиблюють економічну кризу, справедливо називають і відсутність належної законодавчої бази. Чи зможе бодай частково заповнити цю прогалину Верховна Рада України на третій сесії, яка нещодавно розпочала свою роботу? Проекти яких важливих документів, що представлені на розгляд парламенту, спрямовані на соціальний захист наших співвітчизників, на поліпшення матеріального становища наших громадян, які практично опинилися за межею бідності, зокрема пенсіонерів та інвалідів. Власне, з цих запитань й розпочалася наша розмова з головою постійної парламентської Комісії з питань соціальної політики та праці Юрієм БУЗДУГАНОМ.*

— Нинішня сесія саме й має бути плодотворною у цьому плані, — сказав Юрій Олексійович. — На порядок денний винесено такі важливі питання, як робота над новою редакцією Кодексу законів про працю. Заплановано розглянути проекти законів про пенсійне забезпечення, про відпустки, профспілки, проект Концепції соціальної політики. Передбачено також внести зміни й доповнення до Закону України «Про зайнятість населення». Причому, тут уперше буде запроваджено таке поняття, як часткова зайнятість. Тобто законодавчо буде внормовано діяльність людей, що працюють неповний робочий день або ж неповний робочий тиждень. Відтак розпочнеться робота над основами законодавства України «Про соціальне страхування».

Нещодавно прийнято у першому читанні Закон України «Про оплату праці». Довкола нього точиться чимало суперечок. Однак у тому, що такий закон потрібен, не маю сумніву.

— На яких основоположних принципах має, на вашу думку, базуватися Закон «Про оплату праці»?

— Передовсім має бути гарантовано мінімальний заробіток, який повинен забезпечувати визначений прожитковий мінімум. Ідеться, власне, про гарантії того мінімуму, який людина має заробляти. Нині наш трудівник працює по 8 годин, як, власне, і за радянських часів. Однак тоді три години він працював на себе і п'ять — на державу. А тепер, якщо судити із заробітків, на себе працюємо лише 32 хвилини, а 7 годин 28 хвилин — невідомо на кого. Бо й держава не багатіє, а дедалі біднішає.

Такі низькі заробітки здебільшого пояснюють тим, що, мовляв, немає грошей на зарплату. Це неправда! Гроші є. Просто національний доход перерозподіляють в такий спосіб, що найманим працівникам — а вони становлять 90 відсотків працездатного населення України! — дістається менш як 10 відсотків з того, що вони виробили. Адже частка зарплати в собівартості продукції становить лише 7 відсотків. Ось над чим слід задуматись!

— Що ви можете сказати стосовно проекту Закону «Про пенсійне забезпечення»?

— Звичайно, це дуже добре, що він винесений на розгляд третьої сесії Верховної Ради. Адже пенсіонери в нашій державі опинилися в надто скрутному становищі. Однак, не розв'язавши проблем оплати праці, навряд чи можна буде поліпшити пенсійне забезпечення. Бо ж Пенсійний фонд фінансується за рахунок нарахувань на Фонд заробітної плати. Тут можна, певна річ, змінити відсоток відрахувань, збільшивши його в декілька разів. Але краще й ефективніше було б змінити сам вал заробітної плати. Тобто збільшити зарплату й водночас збільшити відрахування на пенсії, на допомогу інвалідам, на соціальне страхування, до Чорнобильського фонду тощо.

До речі, тут є ще й другий аспект. За рішенням Верховної Ради минулого скликання Пенсійний фонд було передано до бюджету держави. Не знаю, чи варто було це робити. Адже відтоді збільшення пенсій практично припинилося. Так, до жовтня місяця минулого року зарплати зросли удвічі, а пенсії залишалися такі самі жалюгідні. Отже, гроші, що їх вилучали з Пенсійного фонду, йшли на інші потреби. Цього надалі допускати не можна. І Закон має передбачити такі прогресивні зміни.

Крім того, у відповідність до сучасних умов треба привести й законодавство про соціальне страхування. Адже нині ця система працює нечітко. Тому кожен тлумачить її, як хоче, а страждають люди.

— Справді, за нашого непевного часу важко сповна довіряти тим новим страховим компаніям, що виростають, мов гриби після дощу. Як не ошукатися?

— Єдина поки що порада така: звертаючись до страхової компанії, треба зважати не на те, який вона має капітал, оборот, а поцікавитися статутним фондом.

Зрештою, громадяни України повинні бути особливо пильними у цьому плані. І наостанку хочу звернутися до усіх з такою пропозицією: не треба більше говорити про соціальний захист, сподіватися на когось. За умов дикого ринку треба самим боротися за свої соціальні права. Причому — на всіх рівнях — від свого підприємства і аж до Верховної Ради. І це дасть результат.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

Петро САБЛУК: «На все свій час»

***ВІД ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЇ** першого віце-прем'єра Петра Саблука багато хто чекав професійного погляду на стан справ в агропромисловому комплексі — надто вже багато останнім часом з'явилося оригінальних рецептів виведення з кризи сільського господарства.*

Петро Саблук, втім, не був оригінальний. Констатувавши той факт, що економіку держави паралізовано, він назвав агропромисловий комплекс світлом у кінці тунелю. На нього й запропонував іти всім — від товаровиробників до банкірів.

Однак просування вперед, на його думку, не відбудеться, якщо не досягти паритету в цінах на продукцію сільського господарства і промисловості. А досягти його можна лише через структуризацію капіталів, віддаючи пріоритет виробництву. За його підрахунками, виробничий капітал сьогодні поступається за значимістю перед фінансовим і торговим. Тому, не визначивши вартісної оцінки землі і не враховуючи її у структурі ціноутворення, держава завжди ходитиме в боржниках у села, а село — у держави. На сьогодні бюджет внаслідок інфляції недоплатив товаровиробникові близько 97,1 трильйона карбованців. Зрештою, детальніше про своє бачення формування цін і доходів Петро Саблук, за його словами, доповів Президентові України.

Висновки першого віце-прем'єра, зрозуміло, не безперечні, але хто йому опонує й на якому рівні — ще треба з'ясувати. Принаймні, він упевнений, що у верхніх ешелонах влади спостерігається тенденція прискорювати події. Його ж думка — надзвичайний економічний стан встановлювати передчасно, що ж до жнив — говорити зарано, бо на часі — посівна, розпаювання землі прискорювати не слід, доки колективні власники не одержали акцій на право володіння землею, а вона й досі поза балансами товаровиробників.

Стосовно ж урожаю, то хоч земля і виснажена, на його думку, одержимо близько 45 мільйонів тонн зерна.

Сергій ВУСАТИЙ.

Точка зору

НА ЗАКОН ПРО ВЛАДУ

Сьогодні ми є свідками запеклої політичної боротьби за владу, а точніше — за узурпацію влади, яку розгорнули й формують команда Президента та уряд проти обраних народом України Верховної Ради і місцевих народних депутатів. Проект так званого Конституційного закону «Про державну владу і місцеве самоврядування в Україні» руйнівний за своїм змістом. Саме так визначила його суть і зміст Дружківська міська Рада на своїй четвертій сесії 28 грудня 1994 року. Таку саму оцінку цього документа дали й у ряді постійних депутатських комісій Донецької обласної Ради. Тож залишається тільки дивуватися, чому Верховна Рада розглядала його у першому читанні. Втім, це був лакмусовий папірець і для Верховної Ради України.

Усі, хто зацікавлений у відновленні політичного й економічного потенціалу нашої республіки, мають зрозуміти, що нікому — ані на Заході, ані на Сході — економічно могутня, конкурентоспроможна Україна не потрібна, і що сильна, квітуча Україна — це наша проблема. І є тільки один шлях її розв'язання — єдність і злагода народу України. Ми можемо досягти цього лише за однієї умови: коли зрозуміємо, наскільки небезпечні міни на кшталт інституту президентства і ідеї «розмежування влади» підкладені під фундамент нашої держави. Жоден стародавній культурний народ, знаючи витоки й цілі цього небезпечного «винаходу», взагалі не дозволяє собі мати з ними справу. У ці небезпечні ігри «одним пальчиком» грають ряд країн, де функції президентів чисто символічні (Франція, Німеччина, Фінляндія та інші). І лише в кримінальних державах (Гаїті, Гондурас, Калмикія, Росія, Чечня, Грузія і, на жаль, Україна) це «зерно» віднаходить сприятливий грунт.

Історичним традиціям, менталітетові народу України, його духу громади і соборності відповідає форма управління державою через Ради народних депутатів, що виправдала себе. При цьому носієм державності є народ, а змістом державності — територія, на якій він мешкає.

Нормальна держава — стійка й сильна — має будуватися знизу вгору. На мою думку, вищим органом законодавчої влади мають бути Всеукраїнські Збори народних депутатів; у період між сесіями — постійно діюча Верховна Рада, а вищим виконавчим органом країни — Кабінет міністрів на чолі з прем'єром.

Час зрозуміти, що в тяжкий кризовий період, який переживає наша країна, не можна займатися сумнівним експериментаторством у вигляді докорінної руйнації державної влади знизу доверху. Це призведе лише до погіршення керованості країною, паралічу всіх структур влади і, в остаточному підсумку, — до національної катастрофи.

В. БЄЛИЙ,
голова Дружківської міської Ради народних депутатів Донецької області.

ЧЕЧНЯ: відлуння подій

За спіймання Дудаєва обіцяно винагороду в 500 тисяч доларів

ПІДРОЗДІЛ, який захопить Джохара Дудаєва живим чи мертвим, одержить винагороду в розмірі 500 тисяч доларів США. Відповідну директиву Генерального штабу Міністерства оборони Росії від 15 лютого 1995 р. за № Д-0043 надрукувала в четвер у Києві партія Українська національна асамблея (УНА).

Директива, зокрема, передбачає «негайно посилити роль спеціальних військ і, насамперед, частин радіолокаційної служби». Для цього намічено перекинути у Моздок частини радіолокаційної боротьби з Московського, Ленінградського й Далекосхідного військових округів. Передбачено також нейтралізувати супутниковий канал зв'язку Дудаєва з лідерами мусульманських країн та ісламських організацій за кордоном.

Директивою намічено також закинути у тил чеченських формувань диверсійно-розвідувальні групи спеціального призначення ГРУ для знищення живої сили й техніки противника, організації диверсій на транспортних комунікаціях й інженерних спорудах. Вказано провести акції із захоплення й знищення лідерів чеченських бойовиків.

Планується максимально використати авіацію й високоточну зброю для знищення опорних пунктів у горах і південних районах Чечні, деморалізувати ворога безперервними нальотами, мінувати з повітря шляхи відступу бойовиків, не допустити підходу найманців і озброєння з боку Грузії. У разі відмови бойовиків складати зброю вказано знищувати їх.

Намічено розгорнути у військових комісаріатах Росії набір контрактників із числа «афганців», формувати з них окремі підрозділи. Крім того, рекомендується припинити направляти у Чечню зведені частини, набрані з різних полків і дивізій, а відправити до району бойових дій 2-у (Таманську) мотострілецьку й 4-у (Кантемирівську) танкову дивізії, 27-й мотострілецький батальйон, 119-й парашутно-десантний полк.

Репліка

Сергій МЕЛЬНИЧУК, «Голос України»

«ОСТАНКИ...НО!»

Де ще недавно було квітуче місто — лише тлінні останки. Як стихне стрілянина, чути гудіння вітру у залишках дірявих стін, конвульсійно дихають згарища, підібгавши хвости, бродять голодні пси...

Але! Можна було б і далі пускати сльозу, та ліпше увімкнути телевізор. Бо ось саме білокам'яна густо телехвилі розсилає всюдись народу несвідомому підсипає інформацію.

Які трупи? Які згарища? Які руїни?.. Он подивіться, російські солдати-герої населенню хліб роздають безплатно. Поки що хлібчик возять із сусідньої республіки, але вже монтуються нові хлібозаводи — ось лише місце розчистять. Бачте, як вдячно жують на ходу хліб старі і діти? Життя розквітає просто на очах...

Е-е, ви, шановний глядачу, не бачили, вискакує натхненно-схвильований голос з екрана. Вчора під вечір російські герої витягнули напівживу дівчинку з-під руїн. Обігріли, напоїли-нагодували, до госпіталю відвезли...

Буде, з усього видно, у Грозному пам'ятник російському воїнові-визволителю.

Радіє серце, коли бачиш таке. А ще радісніше від того, що побачимо у майбутньому. Скільки захоплюючих сюжетів передасть нам «Останкіно»! Вже тепер бачу: ось школу побудували, в якій колись училися, ось дитсадок воскресили, лікарню, водогін, пологовий будинок, електростанцію, театр... Ах, скільки буде торжеств! Скільки перерізаних стрічок! Заради такого хіба не варто було сталевокрилим соколам піднімати у небо різні несимпатичні потвори, які мають погану властивість розриватися. Не у небі, правда, а на землі. Які хочеш — і кулькові, і голчасті. На радість дітям і жінкам.

... Бульдозер уперто розгортає гори битої цегли, залишки будівельних конструкцій. На відкритому обличчі русявого чоловіка — уперта впевненість: брешеш, мовляв, відбудуємо!

Може, й так. Колись усе це відбудується, знову з'явиться місто. Напевне з'явиться. Хоча ще невідомо, завдяки чиїм рукам.

Ось тільки ніколи і ніякий екран не розкаже, хто зможе «відбудувати» усих незліченних тих, чиєю кров'ю просякнута оця стражденна земля і ці жахливі руїни. Ніхто не розкаже, бо їх не повернемо ніколи.

«Останки... Но!»

... Соромно. Генерал не прийняв звання Героя.

Рівне.

ДОПОМОГА ТИМ, ХТО ПРИБУВ З ЧЕЧНІ

Кабінет Міністрів прийняв постанову про заходи щодо надання допомоги особам, які змушені були залишити місця постійного проживання в Чеченській Республіці Російської Федерації і які прибули в Україну з метою тимчасового проживання. Залежно від місця тимчасового перебування такі особи повинні звернутися відповідно до уряду Автономної Республіки Крим, облвиконкомів, Київського та Севастопольського міськвиконкомів із заявою про одержання довідки, яка надає їм таке право терміном до трьох місяців. У разі потреби цей термін може бути подовжений.

Надається право на вибір місця тимчасового проживання з переліку населених пунктів, запропонованого місцевим органом державної виконавчої влади, і пересування на території України за умов дотримання правил, установлених для іноземних громадян та осіб без громадянства. Ті, що прибули, також мають право на тимчасове працевлаштування, охорону здоров'я, користування житлом, забезпечення дітей місцями у школах і дошкільних закладах.

Сергій ПАВЛЕНКО, «Голос України»

ЧЕРНІГІВСЬКИЙ МАЛОРОСІЙСЬКИЙ ПОСВИСТ,

або Чому на берегах Десни дехто тужить за «общим единым пространством»

МИ ВЖЕ звикли до політиків, які кажуть про Україну одне, а думають — інше. Декому вона, наче кістка у горлі. Незалежна? Самостійна? «Тьху ти!» Але ж прямо про це не скажеш: недипломатично якось... Яких тільки хитромудрих комбінацій не натрапляєш у політичних заявах і т.п., де обігрується так і сяк «українська карта».

Нічого дивного у тому нема: малоросійська рабська психологія — тяжка патологія, яка, вкраплена, прищеплена століттями панування російського й австрійського імперських режимів нашим землякам, дісталася у спадок Україні. Позбутись її нелегко. Рабові, який здобув свободу, але не навчився самостійно мислити, працювати-господарювати без вказівок, важко пргодуватися без старого хазяїна... Отож, добровільно в ярмо? Яке просте рішення!

Міць і опора будь-якої імперії — у бездумних недалекоглядних виконавцях, імперохолопах. Їй, імперії, не потрібні народи, їхня культура, історія.

Не встигла Україна ще написати без проімперських вижимок і переспівів власну історію, зіпертися й економічно, і духовно на ноги, а з усіх сторін вже знову чути малоросійський «посвист родимой империи».

З Чернігова, зокрема, «від Малої Русі» на Всеросійський з'їзд національно-патріотичного фронту «Пам'ять» їздила група делегатів, які марять новим московським царем. У райцентрі Городні щойно 18 жителів об'єднались у громадську організацію «За Радянський Союз», яка поставила за мету скасувати Беловезьку угоду.

Під завісу минулого року у Чернігові створено лівоцентристський блок з промовистою назвою «Народна єдність», до якого увійшли осередки «Слов'янського братства», КПУ, Громадянського Конгресу України, «Союзу комуністів-трудящих Чернігівщини», «Спілки жінок-трудівниць за майбутнє дітей України». Нічого поганого у цьому, певна річ, нібито й нема. Але ж не з турботи про реформування економіки почало свою діяльність нове об'єднання.

— Першим пробним каменем нашої спільної роботи стало порушення питання про надання російській мові статусу офіційної на території Чернігівської області, — повідомила мені голова регіонального відділення Громадянського Конгресу України Надія Крючкова. — На жаль, комісія облвиконкому з координації роботи і контролю за виконанням Державної програми розвитку української мови та інших національних мов в області, заслухавши нашу заяву, дійшла висновку про недоцільність робити це. Мовляв, жодних утисків росіяни не зазнають. Ми все-таки не відступимо від свого.

Надія Володимирівна не вважає себе «імперіалісткою» і запевняє, що дуже любить співучу українську мову, але не приховує, що зі своїми однодумцями хотіла б жити в «общем едином пространстве», звичайно, на нових умовах об'єднання країн. Чому вона стала ініціатором запровадження офіційного статусу російської мови?

Дуже, виявляється, просто: боїться насильницької українізації. Боїться того, що її дочка Наташа-восьмикласниця, яка навчається в російській школі, не знатиме добре класичної російської літератури, російської культури, історії «свого радянського народу» і що її «батьківщина — Радянський Союз».

... Чесно кажучи, я також боюся. Але іншого. Бо сина, ровесника Наташі, не зміг віддати у Чернігові до української школи. Її за славнозвісного СРСР в обласному центрі, до якого за останні двадцять років переселилось з сіл понад 150 тисяч україномовних чернігівчан, просто не було! Отож чи не трагедія: батьки вдома говорять між собою рідною мовою, а їхні сини і дочки спілкуються так, як у класі.

Російськомовний сусід — викладач місцевого інституту — поїхав від незалежної України на наукове стажування у ФРН і за два місяці вивчив складну німецьку мову! Але українську він не визнає і не планує вивчати, як і його колеги. І це за умови, що вона державна! Отакі «культурні» принципи. Отже, моєму синові, як і більшості випускників Чернігова, знову «не світить» вчитися у вищому навчальному закладі рідною мовою!

А ким син виросте? Малоросом? Адже в таких безкультурних умовах, плюс за офіційного статусу російської мови, що може статися, українській мові взагалі залишається непривабливе місце для «хатнього вжитку». Отже, ще пара десятиліть — і прощай, Україно, віват Велікая Россія! Чи, можливо, я помиляюся?

Мал. Аркадія СУХАНОВА.

Чернігівська область.

У цьому зв'язку я хотів би подякувати новоствореній обласній газеті «Новые черниговские ведомости» та її журналісту Костянтину Бикову, які набралися мужності не лукавити, а сказати прямо, без обмовок у статті «Молодецкий посвист родимой империи» те, що у багатьох антинезалежників «на умі»: «Украина — это только часть Всея Руси. Нет «Всея» — нет и Украины» На думку колеги, «будущая славяно-тюркская империя — чем плохо?» Адже «ничего не теряет Канада от присутствия на своих долларах портрета английской королевы. Ничего не потеряет и Украина, получив рубли с Кремлем...»

Автора не звинуватиш у прокомуністичній ностальгії за СРСР. Він висуває свої аргументи на користь імперії, зокрема імперії з двоголовим орлом: мовляв, Петро I став Великим тому, що думав про обшири Росії, а не окремих князівств, як «мелкий» Мазепа.

Націоналістів-ізоляціоністів усіх мастей К. Биков роззброює теж наповал: «Не бойтесь русификации! К нам вернутся Чайковский, Гоголь, Достоевский и Короленко! И даже запрещенные в сегодняшней самостийной Украине стихи Т. Шевченко — будут напечатаны».

Простий і рецепт створення імперії: «Для этого не надо посылать танки на Москву. Нужно всего лишь нажать кнопку при голосовании в Верховном Совете, и Украина снова станет Русью, украинцы — русскими, а українська мова — русском языком. Делов-то...» Отак, не більше і не менше!

Я знаю, як хворобливо сприйняли в Чернігові цю статтю в «Просвіті», РУСі, УРП. Готуються заяви, протести. Але К. Бикова вони не проймуть і не переконають: поки в Україні домінуватиме економічна скрута, суспільну свідомість раз у раз збуджуватиме найпримітивніша і найелементарніша ідея розв'язання найсучасніших проблем, поліпшення добробуту українського народу. Вона так сама ж давня, як Московська імперія. Ще у 1707 році гетьман Іван Мазепа відзначав, що «в Украйне и начальныи и подначальныи, и духовныи и мірскіи, якъ розные колеса, не въ одинмыслимъ суть согласіи, и едны благоволять въ протекціи Московской, другіи склонны суть до протекціи Турецкой, третіи смакують себе побратимство Татарское...»

У номер!

• *Донецьк*

Гірники вимагають фінансування

Асоціація шахтарських міст Донбасу зажадала від уряду забезпечити «реальним» фінансуванням виконання державної програми «Вугілля».

На засіданні Асоціації у Донецьку виступив міністр вугільної промисловості Віктор Полтавець, який повідомив, що для виконання цієї держпрограми з бюджету надійшло лише 4 трильйони крб. замість необхідних 121 трильйона крб.

Учасники засідання висловилися також за заборону імпорту вугілля із-за кордону і проти передавання об'єктів соціальної сфери на баланс місцевих бюджетів.

• *Київ — Сімферополь*

Торги на валютних біржах Києва...

На торгах Української міжбанківської валютної біржі у четвер курс карбованця стосовно долара США залишився колишнім — 126200 крб. за 1 долар.

З попитом на 23 110 тис. доларів за цим курсом було закуплено всі запропоновані на продаж долари. У торгах взяли участь 44 банки.

Курс карбованця відносно до російського рубля на торгах УМВБ 23 лютого зріс до 28.00 крб. за 1 рубль. Попит становив 6187530 тис. руб., пропозиція — 10055350 тис. Обсяг зафіксованих угод дорівнює початковій пропозиції. У торгах взяли участь 28 банків.

...і Сімферополя

Відносно до російського рубля на торгах Кримської міжбанківської валютної біржі в четвер курс становив 31 крб. за 1 руб. проти 29,2 крб. за 1 руб. на минулих торгах у понеділок.

Обсяг продажу становив 1785 млн. руб., попит — 2288 млн. руб., пропозиція — 1825 млн. руб. У біржевій сесії взяли участь 15 банків.

Курс карбованця стосовно долара США 23 лютого на торгах КМВБ становив 126500 крб. за 1 долар проти 122100 крб. за 1 долар — минулого четверга. Обсяг продажу зафіксовано на відмітці 1163 тис. доларів за попиту 1192 тис. доларів і пропозиції — 1069 тис. доларів. У торгах взяли участь 17 банків.

• *Черкаси*

Держава починається з сім'ї

Соціально-економічний та правовий захист родини, її планування, охорона здоров'я, духовне та морально-етичне відродження на національній основі — такий спектр питань було розглянуто на обласній науково-практичній конференції «Проблеми сім'ї в умовах переходу до ринкових відносин», що відбулася у Черкасах.

Її організатори — облвиконком та обласне управління соціального захисту населення — запросили до участі працівників Рад, правоохоронних органів, педагогів, психологів, медиків і журналістів. Після розгляду проблем сім'ї конференція прийняла рекомендації та листи до Верховної Ради, уряду, Президента, в яких привернуто увагу державотворців до визначального осередку суспільства — родини.

Людина тижня

Віктор ЮЩЕНКО все враховував

ПРИСТРАСТІ навколо наміру Національного банку України скасувати з 18 лютого іноземну валюту як засіб платежу у внутрішньому торговельному обігу, як відомо, вгамувалися за розпорядженням голови правління Віктора Ющенка. Ця обставина схилила багатьох відомих підприємців країни до думки, що він має право претендувати на неофіційне звання людини тижня щонайменше до кінця місяця. І ось чому.

Важко уявити, що Віктор Ющенко не поділяв тривогу, скажімо, першого віце-прем'єра Віктора Пинзеника, що таке рішення може негативно позначитися на макроекономічних показниках напередодні грошової реформи. Чи не погоджувався з думкою прем'єра Віталія Масола про те, що скасування реалізації товарів і послуг за іноземну валюту потягне за собою зростання цін на споживчому ринку. Поділяв, проте тимчасово зупинити рішення про відміну загальноприйнятих правил торгівлі за валюту як далекоглядний політик не поспішав аж до 18 лютого. Розрахунок, вочевидь, сходився до того, щоб спровокувати здійснення по країні широкомасштабної інвентаризації імпортної продукції, підштовхнути підприємців до впорядкування балансів комерційної діяльності, а заразом підтримати попит на український карбованець на валютному і кредитному ринках. Втім, мотиви могли бути й інші, хоча очевидно, що чинник часу відіграв не останню роль у тимчасовій зупинці цього рішення.

Немає жодного сумніву в тому, що Віктор Ющенко — один з найсильніших монетаристів близького зарубіжжя. Ще й сильний політик. Адже зрозуміло, що переведення на «військовий стан» валютної торгівлі посилило вагу Нацбанку в очах тих, хто проти «капіталізації» суспільства за допомогою іноземної валюти.

А що кажуть спостерігачі за межами України?

Партнери у бізнесі українських товаровиробників здебільшого переконані в тому, що тенденція посуворішення законодавства, що регулює імпорт продукції, може тимчасово припинити потік інвестицій з-за кордону, негативно позначитися на споживчому, кредитному, фондовому ринках України. Віктор Ющенко це враховував.

Сергій ВЛАД.

Закордон нам допоможе?..

ПИТАННЯ надання Україні економічної допомоги обговорюватиметься на консультативній нараді країн—кредиторів України 21 — 22 березня у Парижі, повідомив кореспондента агентства «Інтерфакс-Україна» віце-прем'єр України з питань фінансів та банківської діяльності Ігор МИТЮКОВ.

Він зазначив, що прийняття рішень з надання Україні подальшої фінансової допомоги пов'язане з проблемами негативного платіжного балансу бюджету на 1995 рік.

Україна, сказав І. Митюков, останнім часом розв'язала питання реструктуризації боргу Туркменистану. Під час візиту української делегації до Москви в середині лютого було також знайдено розв'язання з виплати Україною заборгованості РАТ «Газпром».

За словами українського віце-прем'єра, МВФ наполягає на дефіциті держбюджету 1995 року в межах 4% без урахування зовнішнього фінансування.

Напередодні події

Україна може розраховувати в 1995 році на одержання від МВФ кредиту «стенд бай» обсягом до 1,4 мільярда доларів, а також другого траншу реабілітаційного кредиту Всесвітнього банку.

Україна також розраховує на одержання фінансової допомоги за двосторонніми каналами від Японії, США й ряду інших західних країн. За оцінками українських фахівців, загальний обсяг допомоги у 1995 році може досягти 2 мільярдів доларів.

21 лютого проблеми надання Україні фінансової допомоги Заходом у комплексі з питаннями проекту бюджету на 1995 рік обговорювалися на нараді в першого віце-прем'єра України Віктора Пинзеника.

Цитата тижня

Керівник прес-служби Президента України Михайло Дорошенко:

«У правовій державі парламент не може вказувати президентові, хто повинен працювати в його адміністрації. Не буде цього і в Україні».

У НАС БУЛИ І МАЮТЬ БУТИ СВОЇ СВЯТА

Беручи до уваги рішення постійних комісій обласної Ради, думку громадськості Волині, виходячи з державного розуміння історичного минулого та звичаїв українського народу, обласна Рада звернулася з пропозицією до Верховної Ради та Президента України внести до переліку державних свят День Соборності України — 22 січня і День Матері — друга неділя травня, а жовтневі свята 7—8 листопада — скасувати як такі, що не мають ніякого відношення до утворення самостійної України. Звернення прийняте на сесії Волинської обласної Ради.

Без оркестру

За повідомленням агентства «Інтерфакс-Україна», президент Ю. Мєшков встановив у Криму 23 лютого День захисника Вітчизни — «з метою збереження традицій і на підтримку пропозицій ветеранів».

Позицію ветеранів по-людськи можна і треба зрозуміти — так само, як і позицію кримських татар, для котрих цей день — траурний, бо якраз 23 лютого 1918 року в Севастополі було розстріляно першого голову кримсько-татарського уряду Нумана Челебі-Джихана.

Як нам сказали в Прес-центрі Збройних Сил України, у військах цей день святковим не був, але, звичайно, товариші по зброї, нехай і неофіційно, вітали тих, хто більшу частину свого життя присвятив службі в «колишній армії». У них, по суті, тепер два професійних дні: 23 лютого та 6 грудня.

Фотоетюд Богдана ПРИЙМАКА.

Тривога

ФІНАНСОВІ ХМАРИ НАД «АВТОЗАЗОМ»

ТРИВОЖНУ телеграму надіслано з Запоріжжя на адресу Президента України Леоніда КУЧМИ: під загрозою зупинки опинилось АТ «Запорізький автомобільний завод».

— Сьогодні становище автозаводу критичне настільки, що в понеділок можуть зупинитися конвеєри, — повідомив генеральний директор—голова АТ «АвтоЗАЗ» Степан Кравчун. — Нам не вистачає обігових коштів у сумі 1,7 трильйона карбованців. І це в той час, коли у нас готової до реалізації продукції нагромадилося майже на 2,3 трильйона карбованців.

У глухий кут загнали автомобілебудівників непродумані рішення уряду щодо лібералізації цін: народ збіднів, і купівельний попит упав. Вони запропонували Кабінету Міністрів зняти акцизний збір, але дістали відмову. В результаті сьогодні «АвтоЗАЗ» змушений продавати свої автомобілі ЗАЗ-1102 «Таврія» в Україні нижче від собівартості на 40 мільйонів карбованців — по 350 мільйонів, щоб хоч якось підтримати обіг коштів. Спеціалісти підрахували: якщо сьогодні для нормальної роботи автомобілебудівникам треба 1,7 трильйона карбованців, то для того, щоб запустити його конвеєри після зупинки, потрібно буде від 4 до 5 трильйонів. Тому необхідно терміново прийняти радикальні рішення на найвищому рівні, інакше автовелетень у Запоріжжі буде зупинено.

Кримінал

У Сімферополі життя — копійка...

З ПОЧАТКУ 1995 року в Криму здійснено 52 вбивства, у тому числі 13 на замовлення, повідомили журналістам на брифінгу у Головному управлінні Міністерства внутрішніх справ України у Сімферополі.

До Сімферополя прибула оперативна група Міністерства внутрішніх справ України на чолі з заступником міністра внутрішніх справ України, генерал-майором Валерієм Чернишовим, до складу якої ввійшло також близько 200 співробітників міністерства й органів правопорядку з 9 областей України.

За словами начальника управління боротьби з організованою злочинністю Олександра Колонтая, у Криму діє 101 організоване злочинне угруповання, яке налічує близько 2 тисяч чоловік. Минулого року кримською міліцією було припинено діяльність 39 злочинних угруповань, 9 з яких суд визнав організованими.

1994 року в Криму було вбито 3 лідерів, 7 авторитетів і 20 бойовиків з організованих злочинних угруповань, а також 12 комерсантів.

Цитата тижня

Командуючий ВМС, віце-адмірал Володимир Безкоровайний:

Балаклавська бухта Севастополя нарівні з іншими бухтами: Козачою, Стрілецькою, Карантинною — розглядається як потенційне місце базування окремих підрозділів Військово-Морських Сил України.

В оренду російському Військово-Морському Флотові передбачається передати Севастопольську й Південну бухти міста.

Проблеми, пов'язані з базуванням російського флоту в інших місцях, мають розв'язатися шляхом укладання відповідних договорів з надання об'єктів у тимчасове користування.

У ході переговорів української й російської урядових делегацій у Києві у середині лютого було підготовлено до підписання декларацію про принципи поділу Чорноморського флоту.

Очікується, що її буде підписано в ході візиту до Києва Президента Росії Бориса Єльцина.

Інвестиції

365 млн. доларів—комусь багато, а комусь мало

ЗАГАЛЬНИЙ обсяг прямих закордонних інвестицій в Україну за станом на 1 січня 1995 року становив 366,9 мільйона доларів США, повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» у Міністерстві статистики.

Країни колишнього СРСР інвестували в українську економіку 17,5 млн. доларів США (5% від загального обсягу).

Інвестиції було вкладено закордонними партнерами з 83 країн світу у 2123 підприємства й організації України.

Найбільші обсяги інвестицій зареєстровано у фірм зі США — 22%, Німеччини — 17%, Великобританії — 8%. Серед країн колишнього СРСР основні інвестиції припадають на Російську Федерацію — 92% і країни Балтії — 6%.

Найбільші капіталовкладення закордонних інвесторів було спрямовано в машинобудування, чорну й кольорову металургію — 28%, харчову й легку промисловість — 21%, внутрішню та зовнішню торгівлю — 17%.

Інвестиції з України в економіку інших країн світу (включаючи країни колишнього СРСР) за 1994 рік збільшилися на 5,3 млн. доларів США й на 01. 01. 95 року становили 16,8 млн. доларів, в тому числі у країни колишнього СРСР — 6,1 млн. доларів (36%), в інші країни світу — 10,7 млн. доларів (64%).

Основні обсяги інвестицій було спрямовано в економіку Австрії — 23% (до загального обсягу), у країни Центральної та Східної Європи — 12%, США — 7%. Серед країн колишнього СРСР вони, в основному, припадають на Російську Федерацію — 5,9 млн. доларів (97%) від загального обсягу інвестицій у країни колишнього СРСР.

Календар «ГУ»

Леся Українка — емігрантка?

25 лютого — день народження видатної поетеси

Очевидно, 1903 рік слід вважати вершинним у духовному поступі нашої великої письменниці. Ще попереду її праця над основними драматичними творами «Лісова пісня», «Камінний господар», «Оргія», але вона вже готова сказати своє слово про Волю. І ця готовність прийшла до неї з прагненням вибороти свободу не тільки для України, але й для себе особисто. Є можливість твердити, що епістолярна активність Лесі Українки саме весною 1903 року пов'язана насамперед з її новими поглядами на відносини України та Росії. Письменниця навіть планувала написати спеціальну роботу на цю тему, де хотіла сказати про «Палія і Мазепу і Гордієнка, Петра і Катерину, та ще панство, що продавало і купувало Україну «даже до дня сего». В листі до Ф.Волховського від 4 березня 1903 року Леся Українка заявляє про свою рішучу незгоду з тими російськими соціал-демократами, які в більшій або меншій мірі ігнорують український народ і його право розвиватись. А в наступних після цього листах до М.Павлика, які повністю були надруковані лише в незалежній Україні (у листопаді 1992 р.), йдеться про намір поетеси виїхати за межі Російської імперії: «Ні я, ні мій приятель (К. Квітка — майбутній чоловік Лесі Українки) не мали б нічого проти того, щоб перейти в австрійське горожанство, а я, в протилежність дядькові (на сей раз) готова б хоч в абіссінське горожанство перейти, аби не бути російською підданою, бо підданства того зовсім не вважаю ні за яку національну ознаку (скоріше за національне нещастя)»...

Відповідь на те, чому Леся Українка не здійснила свого наміру, знаходимо в її апокрифі «Що дасть нам силу?», у словах єрусалимського теслі:

> ... Я зробив сей хрест важким,
> то й мушу я нести його. Давайте.
> За сю працю не візьму я плати.
> (5.XI.1903, Тифліс).

Поетеса вважала, що боротьба за Україну, незалежну й самостійну, вимагає її присутності на Батьківщині. Вона воліла сама нести свого хреста до кінця.

Значною мірою пояснюють переміну рішення інші рядки з епістолярію Лесі Українки. 14 жовтня 1911 року вона пише в листі до А.Кримського: «Як добре зважити, то перелому я ніколи не зазнавала, хоча, запевне, еволюція була і в мене. Життя ламало тільки обстановку навколо мене.., а вдача моя, виробившись дуже рано, ніколи не мінялась, та вже навряд чи й зміниться».

І додає тут же: «Життя моє не було убогим, і сором було б мені плакатись на нього».

Антеївський зв'язок з рідною землею надихнув Лесю Українку на твори, які поставили її в ряд найвидатніших поетес світової літератури.

Віталій АБЛІЦОВ.
Фото Миколи ЗІНЧУКА.

Угода

Україна й Росія продовжать виробництво літака АН-70

і створюють фінансово-промислову групу «Міжнародні авіадвигуни»

УКРАЇНА і Росія продовжать співробітництво з виробництва другого експериментального літака АН-70. Угоду щодо цього парафували у Києві міністр машинобудування, ВПК і конверсії Віктор Петров та голова Держкомітету Росії з оборонних галузей промисловості Віктор Глухих.

Перший експериментальний екземпляр цього літака зазнав катастрофи 10 лютого неподалік від Києва.

Як повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» у прес-службі Кабінету міністрів, у ході зустрічі сторони підкреслили, що цей літак попри катастрофу розглядається Україною й Росією як вельми перспективний.

АН-70 за своїми характеристиками не має аналогів у світі й викликає пильну увагу з боку низки західних фірм. Спершу цей літак, здатний перевозити до 35 тонн вантажу на відстань 5,5 тис. км, був призначений для потреб Міноборони СРСР. Російські збройні сили оцінюють свої потреби у цих літаках у 400 штук.

Парафовано також угоду про співробітництво в матеріально-технічному забезпеченні виробництва продукції для державних підприємств і цільових програм. Угода передбачає створення на базі українських і російських підприємств фінансово-промислової групи «Міжнародні авіадвигуни».

В. Петров підкреслив під час переговорів, що це — перша велика україно-російська фінансова група, створена відповідно до Указу Президента України «Про фінансово-промислові групи», виданого 17 січня 1995 року. У ній візьмуть участь близько 50 українських підприємств, в тому числі один з найбільших у колишньому СРСР моторобудівних заводів — запорізький «Моторсіч».

У ході зустрічі членів російської делегації з віце-прем'єром України Валерієм Шмаровим сторони констатували, що, незважаючи на всі труднощі, Україна й Росія можуть успішно співробітничати в аерокосмічній галузі, виробництві зброї і виходу з нею на світові ринки.

В. Глухих зазначив, що Росія, як і раніше, розглядає Південний машинобудівний завод у Дніпропетровську як «основну базу ракетобудування».

Концерт тижня

Найкраща молитва — це музика

ТОРІК заслужений артист України Петро Полухін зіграв у Києві, в залі органної музики, що на вулиці Червоноармійській, 12 концертів. Здавалося б, не так уже й багато, коли згадати, що за «союзних» часів він «набирав» протягом року до ста концертів. Причому, доводилося виступати від Києва «до самых, до окраин». По суті, з провінційних гастролей і складалося в основному творче життя відомого музиканта-гітариста. Але ті десятки концертів давалися йому легше, значно легше, ніж теперішні два-три. Бо кожен «київський» концерт Петра Полухіна — це нова програма. Тому ніколи не пустує зал органної музики, де виступає популярний музикант. Певен, що не пустуватиме і сьогодні, під час концерту аргентинської музики, який протягом двох останніх місяців підготував Петро Полухін.

— А чому аргентинської? Чому не бразильської чи мексиканської? Що це: випадковість, збіг обставин?

— Певною мірою, збіг обставин. Але не зовсім. Сталося так — і цим я завдячую долі, — що на прийомі в британському посольстві мене познайомили з послом Аргентини в Україні паном Луїсом Бакерісою, який, як довідався від нього, надзвичайно любить музику. Отож не міг не запросити пана посла на свій концерт іспанської музики. Він привітав мене з творчим успіхом, а тоді несподівано запитав: «Петре, а чи не міг би ти зіграти концерт аргентинської музики? Скільки тобі потрібно часу для репетицій?» — «Два місяці», — відповів. Отож не міг підвести пана посла. Тим паче, наскільки знаю, він закупив третину квитків і запросив на концерт своїх колег з вищих дипломатичних представництв у Києві.

— Аргентинська музика — це, звісно, не іспанська і не португальська.

— Безперечно, хоч без певних впливів не обійшлося. Аргентинська музика створена на традиціях індіанської, креольської і, звичайно, іспанської музики. До програми концерту увійшли обробки народних пісень і твори популярних аргентинських композиторів, зокрема віртуозна музика Хорхе Мореля та п'єси Астора Пієцолли. Буду грати і твори мого давнього знайомого — аргентинського композитора і музиканта Хорхе Кардосо. Пригадую, кілька років тому у Братиславі, на музичному фестивалі, Хорхе довідався, що в мене день народження і зіграв для мене мелодію на гітарі. Тепер прийшов час віддавати борги.

— Відверто кажучи, тебе не здивувала пропозиція аргентинського посла?

— Приємно здивувала, за що глибоко вдячний панові Луїсу Бакерісі. Бо я вже, слава Богу, двадцять років працюю в Києві, але ніхто з моїх співвітчизників ще не запропонував мені підготувати концерт української музики. Очевидно, нашим землякам не до того — їм не дають спокою інші проблеми.

А дарма. Бо, як сказав хтось з відомих музикантів, музика — це найкраща молитва перед Богом.

З музикантом розмовляв
Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.
На знімку: Петро ПОЛУХІН.

У номер!

• *Київ*

Якщо треба — виведемо

«Усі сторони югославського конфлікту вітають участь у його розв'язанні України як країни, яка не має жодних інтересів у регіоні, крім підтримання миру», — заявив на прес-конференції в Києві 23 лютого віце-прем'єр, міністр оборони Валерій Шмаров. Він дав прес-конференцію після свого повернення із зони югославського конфлікту, де відвідав український контингент у складі миротворчих сил ООН і зустрівся з представниками сторін, що конфліктують.

В. Шмаров заявив, що Україна готова вивести свій контингент з колишньої Югославії в разі, коли мандат миротворчих сил не буде продовжено у зв'язку з вимогами Хорватії вивести війська ООН до 31 березня 1995 року. Водночас, за його словами, спеціальний представник ООН у регіоні Ясусі Акасі вважає, що продовження мандату можливе «в дещо модернізованому варіанті». Україна вважає, сказав В. Шмаров, що продовження мандату сьогодні необхідне, бо присутність миротворчих сил ООН стримує конфліктні сторони від широко масштабних бойових дій.

Він також висловився за зняття режиму ембарго щодо поставок товарів до колишньої Югославії.

Дозвольте допомогти...

Працівники російської митниці затримали на російсько- українському кордоні машину з 10-ма тоннами гуманітарної допомоги, зібраної активістами Народного Руху України і Конгресу українських націоналістів для Чечні. Про це йдеться у повідомленні агентства Рух-прес, переданому «Інтерфаксу-Україна».

Машина з вантажем масла, борошна, цукру, бинтів і теплих речей простояла дві доби на кордоні, після чого російські митники зажадали її повернення до України, повідомляє Рух-прес. Особливо відзначають той факт, що велику кількість гуманітарної допомоги, зібраної українськими націоналістичними організаціями, не вдається відправити за призначенням. «Тільки в Києві нагромаджено понад 50 тонн гуманітарної допомоги, тоді як у Чечні сотні тисяч людей потерпають від холоду й голоду, — стверджує Рух-прес. — Їх транспортування відверто блокує російська сторона».

• *Москва*

Летять у космос, і надовго

Перший російсько-американський експеримент за програмою «Мир—Шаттл» на борту комплексу «Мир» розпочнеться 14 березня. Цього дня з космодрому Байконур, як планується, на кораблі «Союз ТМ-21» стартують Володимир Дежуров, Геннадій Стрекалов та Норман Тагард. Дублерами стали Анатолій Соловйов, Микола Бударін та Бонні Данбар. Це буде найтриваліша експедиція американського астронавта. Разом з російськими колегами він перебуватиме на орбіті 80 діб.

• *Вашингтон*

Приїде? не приїде?

«Як і раніше, зберігається можливість того, що президент США прибуде з візитом до Москви 8—9 травня або в якийсь інший слушний день», — заявив на брифінгу прес-секретар Білого дому Майкл Маккеррі. При цьому він додав, що остаточної думки з цього питання ще не вироблено. «Президент дав зрозуміти минулої суботи, що поки рішення з цього приводу немає, — сказав прес-секретар. — Однак ми вивчаємо з російським урядом ряд варіантів».

Усі вулиці заасфальтуємо!

Бразильські комуністи певні: справа переможе

Одне з суперечливих питань наукового комунізму — «Чи можлива побудова соціалізму в окремій країні?» — не викликає жодних сумнівів у нового регіонального адміністратора міста Пассу-Фунду — одного з «сателітів» бразильської столиці. Член Бразильської комуністичної партії (БКП) з 1960 року, 59-річний Тражану Жардін вважає, що побудова соціалізму можлива не лише в окремій країні, а й навіть в окремому місті.

Він має намір саме це довести протягом чотирьох наступних років, обіймаючи посаду глави місцевої адміністрації, на яку його було нещодавно призначено новим губернатором Федеральної округи Крістованом Буаркі. З перших днів нового року, коли відбулася зміна місцевого уряду, Т. Жардин взявся до побудови суспільства, що в народі вже дістало назву «народної більшовицької республіки Пассу-Фунду». На церемонії вступу на посаду все відбувалося за кращими традиціями колишніх партійних мітингів — червоні прапори, виконання «Інтернаціоналу». Не обійшлося й без іноземних гостей, якими стали двоє кубинських журналістів, котрі прибули на урочистості з нагоди інаугурації нового Президента Бразилії й випадково потрапили на церемонію зайняття посади глави адміністрації першого в Бразилії «місцевого комуністичного уряду».

Новий адміністратор Пассу-Фунду обіцяє заасфальтувати всі вулиці цього 40-тисячного міста, провести каналізацію й електроенергію в усі будинки, побудувати першу в місті школу, розподілити між мешканцями земельні ділянки й забезпечити роботою всіх, хто її потребує. Та найголовнішим завданням Т. Жардін бачить створення місцевих «рад», які стануть безпосереднім народним урядом міста і визначатимуть його майбутнє. Вони так і називатимуться: «ради», каже він. Ця назва — данина рокам, які прожив Т. Жардін в еміграції в СРСР і про які зберіг найтепліші спогади.

Непохитні

Зараз БКП має близько трьох тисяч членів, які, на відміну від «порядків» у інших партіях, регулярно сплачують членські внески. Серед тих, хто залишився вірний ідеям комунізму, — всесвітньо відомий архітектор Оскар Німейєр. Т. Жардін певен, що компартія ще зберегла досить сил, щоб продовжувати боротьбу, і вірить у свою перемогу, незважаючи на докорінні зміни в Росії та Східній Європі. Він рішуче стверджує, що БКП знову вийде на політичну арену і стане однією із сил, здатних перетворити бразильське суспільство.

Андрій КУРГУЗОВ.
Бразилія.

І знову відкривають Америку!

Кажуть, коли він дістався до берегів землі обітованної, то вигукнув: «Справа виявилася такою великою, що я приймаю її як чудо». Але справедливість сказаного власними вустами Христофор Колумб так і не усвідомив. Ще за свого життя Колумб був причиною багатьох суперечок: його ідеї сприймали або ні, його кохали або ні, але нікого він не залишав абсолютно байдужим.

То хто ж він був? Великий авантюрист чи глибоко нещасна людина, що випередила свій час. І навіть через п'ять століть суперечка триває. Цього разу її підхопили митці кінематографу: одразу дві нові стрічки, присвячені відкриттю Америки, вийшли на широкий екран.

«Христофор Колумб. Відкриття Америки» — фільм, що вирізняється у доробку відомого американського режисера Жоржа Пана Косматоса, автора «Рембо» та «Кобри». Сценарій до фільму написав американський письменник Маріо П'юзо, що став відомим завдяки позбавленим сентиментальності «Хрещеного батька» та «Супермена». Головну ж роль зіграв колишній «Джеймс Бонд» — актор Тімоті Далтон.

Саме такий склад команди, який доречний при створенні скоріш касового фільму для невибагливих глядачів, спричинив дещо скептичне ставлення критиків до нової картини, хоча її автори намагалися не відступати від історичних фактів.

Стосовно режисера, то він зізнався, що зумисне обрав на роль Колумба героя-коханця номер один — Тімоті Далтона. «Колумб буде стрункий, привабливий і вродливий. Саме тому я й спинив свій вибір на Далтоні. Проте не любовні походеньки головна ідея фільму. Ми хочемо реабілітувати великого мореплавника, зняти з нього звинувачення у винищенні корінного населення. Я впевнений, що не Колумб відповідальний за те, що сталося після його прибуття на континент. Принаймні, він особисто не вбив жодного індійця. Хоча... існує багато версій про Христофора Колумба. Чому б не з'явитися «моїй»?

Зауваження цілком доречне, тим паче, якщо зважити, що паралельно відбувалися зйомки фільму й іншого відомого режисера Рідлі Скотта «1492, Христофор Колумб». Фільм — результат спільних зусиль митців Великобританії, Франції та Іспанії — обійшовся в 50 мільйонів доларів. І в цій версії Колумб постає як людина з сильним характером, романтична і нещасна. «Ми не прагнули ідеалізувати чи розвінчувати нашого героя, — говорить Скотт. — Нам також байдуже, якої національності він був: іспанець, італієць, грек, турок чи єврей. Ми хотіли б показати його як людину своєї епохи, як особистість, що розвивалася і формувалася в певний історичний період і відтворювала собою всі його суперечності. Це передусім психологічний, а не описовий фільм». Відповідно до ідеї фільму дібрано і головного актора — француза Жерара Депардьє. Говорячи про його участь, Скотт заявляє категорично: «Це мій єдиний і стопроцентний вибір, який себе цілком виправдав. Робота з Жераром — це щось, вона виходить за межі звичайного співробітництва. Це — насолода». На думку всієї знімальної групи, саме Жерар Депардьє став «душею удачі», завдяки йому зйомки відбулися у надзвичайно короткі строки, а відповідно, вдалося вкластися у кошторис.

Творче змагання двох режисерів певною мірою підігрівали іспанські офіційні організації, що опікувалися фінансуванням зйомок. Державна комісія зі святкування 500-річчя ювілею Америки профінансувала близько 10 відсотків від вартості фільму Косматоса. А на фільм Скотта зробило ставку міністерство культури Іспанії, яке також частково субсидувало його постановку. Тепер розпочалася боротьба за глядача.

... У неосяжну морську далечінь вдивляється Христофор Колумб. Він стоїть на своєму капітанському містку. Внизу, на палубі, матроси закінчують останні приготування до далекої мандрівки. На обличчі їхнього капітана — тінь занепокоєння про майбутнє людей, що ввірили йому своє життя, і — передчуття великих відкриттів... Фільми вже вийшли на екран. І знову, після п'яти століть Колумб відкриватиме Америку.

Наталя ФІЛІПЧУК.

На фото АФП-ІТАР-ТАРС: Рідлі Скотт і Жерар Депардьє в Парижі на прем'єрі картини «1492, Христофор Колумб».

З усього світу

У кожного Сталлоне свої проблеми

Мати «зірки» Голлівуду Сильвестра Сталлоне Джеккі Сталлоне оголосила себе банкрутом. Однак вона заявила, що не звертатиметься по допомогу до власного сина.

За словами Джеккі, незважаючи на той факт, що вона володіє майном вартістю 400 тис. доларів, на її рахунку нині знаходиться всього 13 тисяч 480 доларів. Та на цьому неприємності Джеккі не закінчуються. Зараз їй загрожує судовий процес у зв'язку з порушенням контракту та відмовою від участі в широко розрекламованій «астрологічній телефонній лінії». Таких служб в Америці — як грибів після дощу, і тому організатори нової телефонної лінії дуже сподівалися на те, що багатьох потенційних клієнтів привабить ім'я Джеккі Сталлоне.

Водночас стало відомо, що Сильвестр Сталлоне став найбільш високооплачуваним актором Голлівуду — він підписав контракт, згідно з яким за свою наступну картину йому належить 20 млн.доларів.

Добрі руки людини

Німеччина. Добрі руки тримають звірка, що затишно влаштувався в... домашньому черевику. В сім'ї музикантів з тюринзького міста Зуль зимує майже 30 їжаків. Цей «їжаковий пансіонат» існує вже чотирнадцять років.

ПОТРАПИВ НА ВЛАСНІ ПОМИНКИ

Два місяці був відсутній у рідних місцях житель замбійського міста Кітва Майкл Чама. А коли після численних пригод дістався додому, замість радості побачив на обличчях рідних і знайомих розгубленість і переляк. Адже цієї самої миті безутішні домочадці... справляли по ньому поминки.

А почалася одісея Майкла цілком буденно. Господар фірми послав його у відрядження до віддаленого сільського району. Майкл виконав завдання за пару днів і готовий був вирушити назад, та зробити це виявилося неможливо. Обрушився міст, по якому проходила єдина придатна для руху транспорту дорога.

Не наважуючись кинути напризволяще автомобіль, Майкл залишився в селі. Щоб не померти з голоду, він підрядився до багатого селянина. Відпрацювавши вдень на полях, ішов допомагати відбудовувати міст.

Тим часом у Китві поширилися чутки про те, що Майкла під час купання з'їв крокодил. Спочатку дружина відмовлялася вірити в жорстоку смерть чоловіка. Проте час минав, а чоловік не з'являвся і врешті-решт довелося організувати поминки.

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Не кабаном єдиним...

НИНІШНІЙ рік названо роком Кабана. Та мова не про кабана — про інших. Вони на це заслуговують, хоча їхніми іменами роки не називають.

З натури

Жулька і Жучок

Жулька — песик хтозна-якої породи, невеличка сіра істота — шалений собаконенависник. Коли було йому десь з півроку і не сидів він, як оце зараз, на цепу, а бігав, де завгодно, злі хлопчаки нацькували на нього злих дорослих собак. І ті загризли Жульку до напівсмерті. Три дні лежав він на смітнику, аж поки хтось не сказав господарям: а, часом, отам не ваш Жулька?

Лікували Жульку довго — відварами трав з медом. І він оклигав. Проте залишився сліпим. І став агресивним. Як до людей, так і до собак. Ще тільки наближається хтось чужий до воріт, а він уже несамовито рветься з цепу. Господарів, проте, пізнає на чималій відстані, навіть якщо ті не озиваються. Як — тільки Жульці відомо. Особливо не терпить він собак: тільки обізветься якась навіть на сусідній вулиці, Жулька тут-же відгукується — валує до хрипоти.

Можете уявити собі реакцію Жульки, коли до двору прибився Жучок. Кімнатний, кишеньковий песик — увесь чорний, тільки лапки й груди білі, гостра мордочка, випуклі, мов два олов'яні гудзики, очі. Хтозна звідки й з'явився отут, в селі, — таких для забави тримають у міських квартирах. Господарі нагодували Жучка раз, вдруге — і він почав, очевидно, вважати, що це його двір. Однак цього не хотів розуміти Жулька — він валував цілодобово. Жучок на те мало реагував: бігав собі мимо, тримаючись, правда, на безпечній відстані.

Господарям було шкода й того, і того — все чекали, що якось примириться Жулька з отим сусідством. Так минуло з півроку. І тут почалися холоди. Жулька-то звиклий, уже п'яту зиму буде коротати у своїй дерев'яній будці. Й Жучку господарі зробили таку саму, запхали туди стару ватяну куфайку. Однак йому було, з усього видно, холодно, не звик, мабуть, отак зимувати. Пробігаючи мимо Жулькиної будки, він із заздрістю позирав туди.

Одного морозного дня, коли господарі вже вирішили було, що наступної ночі треба Жучка забирати, хоча на селі це й не заведено, до себе у хату, в будці вони його не знайшли. Раптом із Жулькиної будки почули радісний голос... Жучка. Заглянули туди — і не повірили очам своїм: той лежав поряд із Жулькою, притулившись до нього й задоволено скавулів, блимаючи олов'яними очицями. А сліпий «собаконенависник» пригортав його до себе передніми лапами.

Ворони-помічниці

З величезним волоським горіхом, що накриває мало не третину городу, господарям сама морока. Не вродить — погано, бо ж під ним нічого не росте. А вродить — клопіт із збиранням: половину врожаю зіб'єш, до решти — не дотягнешся.

Так було й минулої осені. Зібрали з півтора лантуха горіхів — та й зась. Та ще щодня падали по десятку-другому. Однак чимало врожаю на верхів'ях гілля трималося. Згине врожай.

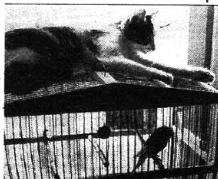
Аж одного дня увагу господарів привернуло карканням зграї гав, що обсіли дерево, зухвало розклювуючи достиглі плоди. Першим пориванням було: прогнати непроханих гостей. Зупинило те, що долу сіявся прямо-таки... горіховий дощ. Виявилося, тільки торкнеться гава дзьобом плоду, а він зірветься. Хіба що десятий чи двадцятий вдається їй утримати. З годину ще господарі спостерігали за «роботою» несподіваних помічниць. Аж коли гави впорали весь урожай — пішли з відрами плоди підбирати. Та й назбирали їх ще з півтора лантуха.

Шайтан-охоронець

Своє прізвисько він одержав зовсім малим: принесли напівсліпе кошеня, поклали до глибокої картонної коробки, а воно тут же видряпалося звідти й почало стягувати зі столу скатертину.

— Та це ж якийсь шайтан! — вигукнув, спостерігаючи отаке, син господарів квартири.

Так і стали кота йменувати — Шайтан. Він ріс собі, чимдалі більше підтверджуючи своє незвичне прізвисько. Спочатку Шайтан геть пороздирав усе, що тільки можна було роздерти, на стільцях, кріслах, дивані. Потім узявся за килим на стіні. Шайтанові за це не раз перепадало, однак він на те мало звертав уваги. Точніше, реагував по-своєму: підстерігав кривдника, затаївшись десь у закутку, годину чи й дві, зненацька вистрибував звідти й запускав кігті, куди потрапить.

На відміну від усіх інших котів, Шайтан не любить, щоб його брали на руки чи навіть гладили — одразу втікає або кусається — дряпається. А водночас ходить за господарем. Коли той за письмовим столом — кіт весь день може сидіти навпроти й дивитися своїми величезними, мов вишні, очима, прямо йому в обличчя. Більше того, хай тільки той затримається довше, ніж звичайно, на кухні чи в загальній кімнаті, як Шайтан починає нетерпляче нявкати й мало не тягти його до робочого кабінету.

Не любить Шайтан і гостей. Не всіх, правда. До декого ставиться терпимо, на декого ж, після нетривалого знайомства — підійде, огляне, принюхається, — може й налетіти, випустивши кігті. Отож, тільки хтось на поріг, доводиться його десь зачиняти.

Зайшла якось племінниця господарів квартири, відчинивши двері виділеним їй про всяк випадок ключем. Зайти зайшла, а ось вийти — зась. Шайтан, войовничо вигнувши спину, став поперек шляху, здійняв належний крик, а тільки та спробувала наблизитись до дверей — стрибнув просто в обличчя, ледь устигла прикритися. Мусила сидіти годин зо дві, господарів чекати. А Шайтан увесь цей час своєї вахти біля дверей так і не полишав.

І вже зовсім втрачає витримку кіт, коли хтось сторонній, навіть у присутності господарів, насмілиться наблизитися до робочого столу хазяїна, торкнутися телефонного апарата на ньому. Тут Шайтан здіймає крик, стає войовничим, потім довго ще не вдається його втихомирити.

Думали було господарі квартири завести, як це багато хто зараз робить, собаку, аби злодіїв відлякувала. Та вирішили: не варто — адже є Шайтан.

Одеса.

Побачене в дорозі

Василь БАБУХ, «Голос України»

БЕЗВІТРЯ

ЧАСТО-ГУСТО погода в нашому буковинському краї буває примхливою і непередбачуваною. Трапляється, негадано налітають шквальні вітри, застеляє обрій сизувата поземка. Зі свистом проносяться над горами і долами хурделиці. О такій порі додають у силі навіть найслабкіші морози.

Але ось стихає органна музика буревію. Навколо залягає дивовижно щемка тиша. Немов на старовинних гравюрах, безшелесно завмирають засніжені гаї і переліски. Порине в безвість порваний невід хмаровиння — і на овид викочується сліпучо-золотий горіх. Шовк снігу починає мерехтіти діамантовими блискітками. Стіжки сіна в полях стають схожі до гуцульських кучм, а димарі над хатами нагадують запалені люльки горян. Настає блаженна пора безвітря, того стану в природі, коли спокій і німа тиша по вінця заповнюють простір, коли довколишня краса набуває разючої прозорості й чіткості, ніби під багаторазовим збільшенням потужної лінзи.

Такої благословенної пори міняють звичний ритм життя наші одвічні сусіди — птахи, звірі. Он серед казкового мережива застиг на телефонному стовпі поважний грак. Зимної погоди йому не до посиденьок — голод не дає спочинку крилам. А тут подарунок долі — сонячні ванни. Благодать!

Ніби по ранжиру, вишикувались на зеленяво-сизій крижаній косі дикі качки, які цього року сотнями зимують в акваторії Пруту.

Не відірвала їх від цього заняття і моя поява на качиному пляжі. Скориставшися з довіри, я безперешкодно зазняв фотоприцільним багато цікавих кадрів.

Не всі в безвітря приходять у храм природи з добрими намірами. Водії, які перевозять звідси гравій, пісок, розповіли мені про бузувірські вчинки деяких мешканців довколишніх сіл. Замість того, щоб підкріпити зимуючих птахів, вони вдаються до підлоти: прив'язують на волосінь дрібну рибу або шматочки сала і жбурляють такі закидачки на острівці з крижинами. Наживка робить свою брудну справу — качки стають легкою здобиччю браконьєрів...

Порядні люди навідуються сюди з гостинцями у речмішках. Після них крижинки вкриваються хлібними крихтами, крупою, а не пролитою кров'ю. Такі вчинки вселяють віру в те, що не зникнуть острівці живої краси.

Фото автора.

ЄВРОПЕЙСЬКА МЕДАЛЬ — ЛЬВІВСЬКОМУ ПРОФЕСОРОВІ

До Львова, до Інституту екології Карпат Національної Академії наук України, надійшла приємна звістка. Представницьке міжнародне журі під головуванням Жана-П'єра Рібо, керівника відділу охорони й управління середовища Ради Європи, присудило відомому україн[illegible]кому екологові Степан[illegible] [illegible]кові європейську [illegible] за охорону прир[illegible] та золоту медаль імені Петера Йозефа Ленне.

Нинішній рік Рада Європи оголосила європейським роком збереження природи. Відповідно до указу Президента в Україні розпочав свою діяльність Національний організаційний комітет з його проведення. Відзнака професора Стойка — це своєрідне визнання значної роботи, проведеної природоохоронним активом України для пробудження екологічної свідомості, рятування й оздоровлення довкілля.

Вручення європейської премії та золотої медалі екологові має відбутися 21 березня в Палаці Європи, що у французькому місті Страсбурзі.

Георгій **ВОРОТНЮК**, «Голос України»

***НА ОДЕЩИНІ** розпочався «рік Макара Посмітного». Ні, офіційно, здається, ніхто його не оголошував, та обласний і всеукраїнський оргкомітети, створені з нагоди ювілейної, 100-літньої дати, не могли не врахувати побажання багатьох сільських трудових колективів: аби не обмежитися такими-сякими торжествами з нагоди 100-річчя Майстра, весь рік прожити під знаком пам'яті про великого Хлібороба, згадати його мудрі уроки, налаштуватися на роботу за ними. Отож, низка найрізноманітніших заходів, що вже почалися, в часі триватиме аж до осені: тут і фестиваль вокально-хорового мистецтва (Макар Онисимович сам залюбки співав у хорі), і виставка «Хвала рукам, що пахнуть хлібом» в обласному центрі (її щойно відкрили), і конкурси хліборобів за професіями та сільгосппідприємств на краще господарювання, й створення фонду імені М.О.Посмітного, який посприяв би науково-технічному, економічному й культурному прогресові на селі, й багато що інше. Власне, віднесення аж на осінь заключного акорду відзначення століття Макара Онисимовича збіглося б, мабуть, і з бажанням його самого: за життя Посмітний, пам'ятається, не дуже-то полюбляв відзначати день народження, що випадав на початок року, взимку, все напівжартома казав: «Ось як зберемо хліб з поля, тоді й відпочинемо та повеселимося. Обжинки — ото для мене найбільше свято».*

Які ж вони — уроки двічі Героя Праці Макара Посмітного? Мабуть, про них можна скласти своєрідну хліборобську енциклопедію й це, можливо, хтось колись таки зробить, бо негоже забувати наше безцінне надбання. А в автора цих нотаток, якому випало щастя не раз зустрічатися з прославленим хліборобським ватажком у його господарстві й поза його межами, завдання сьогодні куди скромніше: бодай коротко розповісти про те, що бачив, про що чув, — у цьому, думається, теж немало повчального.

Уроки майстра-хлібороба

Макар Онисимович Посмітний був діловою людиною, або, як тепер на іноземний кшталт кажуть, бізнесменом. Тільки він, на відміну від багатьох нинішніх бізнесменів, працював для людей. І уроки видатного майстра — не застаріли...

Земля ледачого не любить

У першому не тільки в причорноморських степах, а й у всій країні товаристві спільного обробітку землі (ТСОЗі), що його з ініціативи Макара Посмітного створило кілька бідняцьких сімей на хуторі Гладкому, а потім у колгоспі, ним очолюваному, ті, хто сповідував правило «аби день до вечора», не приживалися.

> ***ВИХОДИВ** Посмітний на світанку в поле, сідав на лобогрійку і косив, допоки стемніє. А потім брав саж[illegible], зам[illegible] зроблене: «Оце і є, як[illegible]ати на совість, норм[illegible]».*

Коли ж стосувалося робіт «жіночих» — прополювання, приміром, — то казав дружині: «Сьогодні, Палажко, прийду твою роботу міряти». А замірявши, оголошував: «Оце, жіночки, і є ваша норма...» І всі, хоч би хто де працював, вважали справою своєї совісті ті норми виконувати. А коли у когось не виходило, загалом незлобливий Макар Онисимович буркотливо казав: «Що, вогонь у топці погас?» І всі розуміли, про що мова.

Власне, то придумка була не його, так уперше сказав хтось із колгоспників в один з нелегких років:

— Нам треба зараз працювати, як ото на молотьбі пшениці. Запалили одним сірником солому в топці паровика, що приводив у рух молотарку, та й закинули до біса коробку з сірниками. Паровик не зупиняли, доки не закінчували молотьбу. Отак треба працювати і на оранці, і на сівбі, одне слово, — скрізь. Щоб вогонь не згасав ніколи.

Макару Онисимовичу так сподобалося сказане, що він потім не раз повторював: «Якщо ти справжній хлібороб, якщо ти любиш землю і працюєш на ній, то одного сірника тобі має вистачити на все життя»...

— Нове покоління господарює нині на полях навколо нашого села Розквіт, що виросло з хутора Гладкого, на наших фермах, в інших сферах, — каже Валерій Тітенко, голова агрофірми імені М.О.Посмітного, народний депутат України, — та традиції, закладені Макаром Онисимовичем, живі. Не упустять наші хлібороби найліпшу для проведення тієї чи іншої роботи днину, все зроблять у строк і якнайкраще...

Пригадую: стоїмо на краю осіннього поля, де комбайнери завершували збирання чи не «найгрошовитішої» культури півдня — соняшнику. Сіяли його навесні, бідкаючись, що вологи обмаль, але якраз- таки після невеличкого дощику та так усіма силами налягли, що рахували не дні — години. Потім від бур'янів захищали безупинно. Тепер ось у осінньої негоди своєчасно врожай вихопили. І вийшло на круг по 21 центнеру насіння з гектара. Не те, що брали в дощові роки, та все ж. Он по району вийшло лише по 7 центнерів, а в декого — й по 2 — 3. «Так посуха ж!» — виправдовуються. А в агрофірмі імені Посмітного її хіба не було?

Чи до лиця хліборобові підприємливість?

Здається, багато хто з керівників господарств ще донедавна вважав, що ні, не до лиця. Його землеробська справа, мовляв, — виростити хліб і до хліба, продати все те державі, а вона хай у відповідь про нього подбає: грошима, технікою, будівельними матеріалами, і навіть ковбасу, вироблену в місті, до села завезе. Тепер, схоже, свідомість потроху змінюється. А ось М.Посмітному отаку метаморфозу переживати не довелося, хоч господарював ще он коли.

Ні, він не ігнорував інтереси держави. Казав навіть так:

— Хай там каміння з неба падає, а хліба державі ми повинні дати сповна.

І — давали. Але як розвивати господарство, забудовувати село, коли за той хліб, іншу продукцію держава нерідко платила копійки? Де кошти брати? Та з тих же полів і ферм, переробляючи частину їхньої продукції у себе. Не просто міркував так — робив. І з'явилися в селі один за одним млинокомбінат, плодоконсервний завод, ковбасний цех, олійня, пекарня, винобробний цех з підвалами. А на додачу до переробних підприємств — ще й цегельно-черепичний завод, ковальська і столярна майстерні, ряд підсобних промислів. Усе це давало змогу одержувати немалі додаткові кошти навіть з того, що раніше просто марнувалося. От і міркуйте собі, чи був Макар Онисимович, говорячи по-сучасному, підприємцем, бізнесменом? І чи було очолюване ним господарство просто колгоспом, а чи, може, агрофірмою, як пізніше, далі розвиваючи все оте започатковане Посмітним, й назвали мешканці Розквіту своє сільгосппідприємство?

А розгорнувши житлове й соціально-культурне будівництво (сотні нових осель для селян, двоповерхові середня школа та міжгосподарська лікарня, будинок культури, багато іншого), М.Посмітний спіткнувся об... цемент. Точніше, його дефіцит. Якщо він, при всій його "пробивній силі" (що не кажи, двічі Герой, депутат!) гостро відчув його нестачу, то що говорити про керівників інших господарств? Та Макар Онисимович по підмогу звернувся... саме до них, до менш іменитих колег. Точніше, почав агітувати, аби спорудити міжколгоспний цементний завод. На пайових, тобто акціонерних, засадах (чим не сучасне мислення ще наприкінці п'ятдесятих — на початку шістдесятих років?). А коли таки загітував сотні господарств, то сам став, по суті, головним виконробом на тій будові. І потужне підприємство, що зросло неподалік Одеси, невдовзі запрацювало. Полегшено зітхнули в господарствах: не лінуйся тільки, будуй!

Пізніше, правда, як Макара Онисимовича вже не стало, знайшлися ласі на те добро — його прибрав до своїх рук «Укрміжколгоспбуд», поширивши на завод усі «принади» тодішнього статусу державного підприємства. Тільки після довгих 18 років незаконної анексії заводу господарства-акціонери, а їх понад 300, зуміли-таки повернути собі споруджене на їхні паї підприємство. І тепер на свій розсуд розпоряджаються його продукцією й одержуваними прибутками. Тобто діють так, як і замислював Макар Посмітний.

Нині у сільгосппідприємствах прагнуть чимдуж розвивати переробну промисловість. Проблем при цьому багато. І одна з важкозволанних — нестача скляної тари. Вже сьогодні, якби її вдосталь, навіть наявні переробні підприємства могли б щонайменше вдвічі збільшити виробництво консервної продукції. Багато років точаться розмови про те, що добре було б спорудити міжгосподарський завод з виробництва так званої «євробанки», аби можна було не тільки у себе, а й за кордоном продукцію продавати. Та далі балачок справа не просувається. Очевидно, бракує... виконроба. Такого, яким був Макар Посмітний на спорудженні цементного заводу.

Виховай наступника!

Марія Дмитрівна Шолар, голова колгоспу «Маяк», що в Красноокнянському районі на Одещині, Героїня Праці, й досі зберігає як найдорожчі речі, подаровані їй колись Макаром Посмітним: велику білу хустку з чудовим візерунком та наручного годинника з дарчим написом. І досі вважає себе, хоча вже п'ятдесят літ головує, ученицею Макара Посмітного:

— Бо він-таки справді уважно й навіть ревниво спостерігав, щоб не спіткнувся його учень, стежив за нашими справами, часто радив, як краще вести господарство, працювати з людьми. Мені все те було не зайвим, адже одразу після визволення краю від фашистів, дівчам, по суті, очолила розграбоване господарство...

А в мене в пам'яті й інші епізоди. Як Макар Онисимович «ділився» своїми кадрами з сусідніми господарствами. Як благословив до Іванівського району, в село Джугастрове, де сам народився, свого рідного брата Герасима — головувати. Працюючи в редакції тамтешньої районки, я нерідко прохав Герасима Онисимовича:

— А давайте-но завітаємо до сусідів, подивимося, що там нині робиться.

Той не відмовлявся, бо й сам, очевидно, хотів звірити «господарського годинника» з братовим. Їздили полями, ходили фермами. Коли зустрічали Макара Онисимовича, той найперше цікавився:

— А ви не голодні? Пообідайте.

Це в нього було найпершим — нагодувати гостя. А вже потім — про справи.

Згадується, як знову ж таки посилав Героїв Праці Павла Ведуту, Івана Черняка, своїх кращих бригадирів, аби ті ставили на ноги сусідні господарства. Ні, ці люди не були йому зайвими. Навпаки, знав, що на їхні місця має дібрати, виховати нових, не менш здібних організаторів, що на свої плечі має взяти частку їхньої ноші, та — відпускав. Бо не міг спостерігати, як хтось поруч бідує, як у когось щось не ладиться. І все наставляв таких керівників: йдіть до людей — вони мудрі, виручать. Тобто радив те, що сповідував усе життя сам.

> ***ПІСЛЯ** тяжкої хвороби, після операції, в результаті якої залишився без ноги, Макар Онисимович повернувся у село — ця звістка одразу облетіла весь Розквіт. Та не думали-не гадали доярки, що одразу ж побачать його у себе на фермі. Ось під'їхала автомашина, зняли з неї коляску, водій допоміг перебратися туди Макару Онисимовичу. Отак у колясці й попрямував він до гурту доярок. Жінки, угледівши таке, не могли стримати сліз...*

А голова, ніби нічого й не сталося, привітався, почав розпитувати: «Ну як, дівчата, живеться-працюється? Не занапастили тут корів без мене?» — І одразу ж додав: «Не ображайтеся, я жартую. Знаю, що вам погонича не треба»...

— У нашому районі й тепер вісім сільгосппідприємств очолюють вихованці Макара Онисимовича, — каже голова Березівської районної Ради народних депутатів Іван Ниточко. — І це, знаєте, добре видно по їхньому хазяйському «почерку»: вміють людей на діло настроїти, організувати. Як умів це Посмітний.

Одеська область.

Прощавай, зброє...

(Початок на 1-й стор.).

Тому, як зазначив командувач Військово-Повітряних Сил України генерал-лейтенант авіації Володимир Антонець, було вирішено передати літаки Російській Федерації на прийнятних умовах. Переговорний процес щодо цього триває з 1993 року. Зараз сторони дійшли до одного з основних питань — оцінки вартості машини. Днями завершила свою роботу в Україні експертна група МО РФ, яка займалася саме цим. До речі, аналог ТУ-160 американський B-IB коштує близько 300 мільйонів доларів. Україна не претендує на світові ціни, хоча було б за державу прикро в разі значного зниження справжньої вартості.

Утім, українська сторона зацікавлена не так в отриманні певних коштів, як у поставках за ці ракетоносці технічного майна для інших типів літаків, що знаходяться на озброєнні українських ВПС, в проведенні технічного супроводження, ремонту тощо. Переговори ще тривають, і остаточні рішення мають задовольнити запити обох сторін.

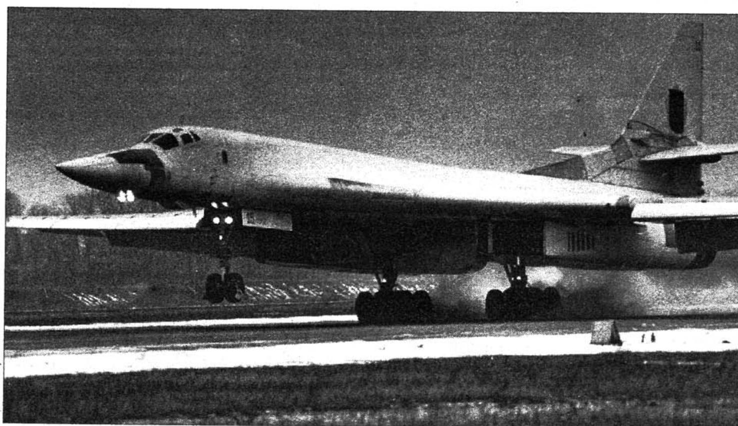
А наша дальня авіація, віддавши ТУ-160 і ТУ-95 МС, не перестане існувати. На озброєнні залишаться надзвукові дальні бомбардувальники — ракетоносці ТУ-22 МЗ, які не несуть ядерного боєзаряду. Ці літаки вигідно відрізняються від своїх попередників ТУ-22 збільшеною діяльністю польоту з певним бойовим вантаженням. Вони можуть здійснювати польоти на великій (до 14 км) висоті з надзвуковою швидкістю і на малій висоті з великою дозвуковою швидкістю. Свої функції машина виконує і за складних метеорологічних умов, цілодобово, і навіть за сильної вогневої та радіоелектронної протидії противника.

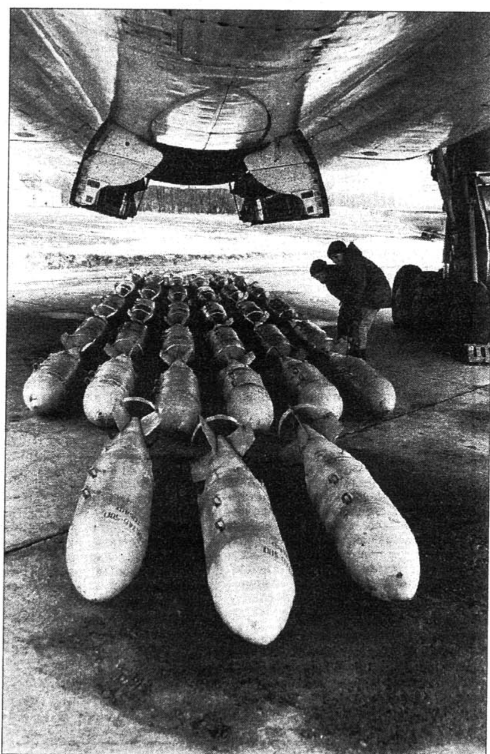
Зазнавши певних структурних змін, дальня авіація поряд з тактичною та військово-транспортною продовжить виконання поставлених завдань.

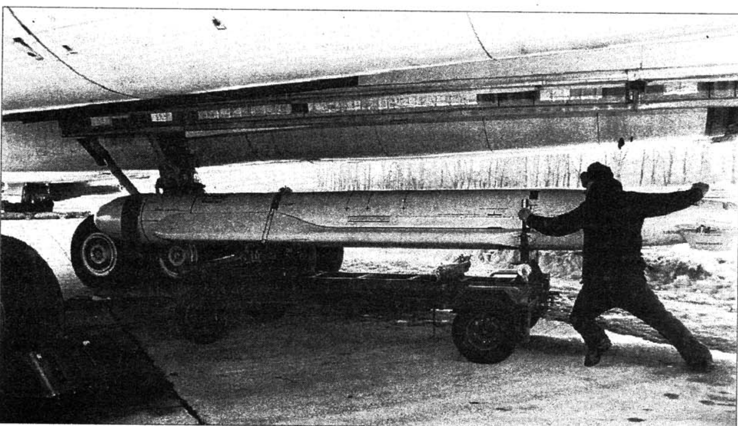
Валерій КОРОЛЬ,
підполковник.

Прес-служба МО України.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

«Я ЖИТТЯ ЗАПРОПОНУВАВ ЛЮДЯМ»

«Я для того і народився, щоб завоювати в Природі життя, щоб люди свій потік змінили і перестали вмирати».

Учитель Іванов.

ПРО ПРИРОДУ

«Я хочу сказати про Природу. Природа, вона ж наша Мати. Вона ж нас народила, вона ж нас явила на білий світ для того, щоб ми, ось саме, жили. А якщо вона нас явила, ми повинні їй, як своїй Матері, дякувати. А ми їй не довіряємося. Навіть не хочемо зрозуміти, що в Природі є такі сили, котрі можуть все зробити.

Природа є всьому ділo. У неї є повітря, у неї є вода, у неї є земля — найголовніших три тіла, які в один прекрасний час нам усе дали. Ми, як такі, люди, все отримали, все зробили. Але ось одного ми не зробили — природного характеру в Природі отримати — це здоров'я.

Ми з вами — в бою нашого життя, нашої праці, нашої справи. Я борюся не за те, щоб ми ось саме, свої тіла втрачали на фронті своєї боротьби. Я борюся за те, щоб обов'язково нам довелося жити так, як ніколи не пробувала людина.

Я нікого не примушую, навіть не хочу, щоб він це робив, але прошу: все ж потрібно, хоч трошечки, та спробувати цими шляхами піти. А якщо спробувати, то потрібно робити!

Моя справа така — любити Природу, цінувати її, оберігати її, як око свого тіла! Я наважився піти в Природу. Я наважився ступати своїми ногами, своїми лапами по землі, для того, щоб обов'язково електризуватися. Для того, щоб набратися цих сил і цими силами володіти».

Учитель.

СКЛАЛОСЯ так, що з цього питання редакція опинилася ніби між молотом і ковадлом. З одного боку — ось ці листи-прохання:

За листами читачів

«Останнім часом я часто чую по радіо розповіді про систему природного оздоровлення П.Іванова. Але щоразу почути все й повніше дізнатися про неї не вдається. Тому велике прохання до редакції — розкажіть докладніше про цю людину, що і як потрібно робити за його порадами. Кажуть, ніби вони дуже допомагають жити. А жити, особливо нині, ой як важко!»

Ніна КАЛАШНИКОВА.
селище Сахновщина
Харківської області.

«Шановна редакціє, надрукуйте матеріал про систему П.Іванова. У людей великий інтерес до неї».

О.СТОЙНА.
Ужгород.

«П'ять років я була тяжко хвора. Після того, як почала користуватися оздоровчою системою П.Іванова, ніби вдруге народилася. Яке це диво, коли людина власною працею, виконуючи прості вправи і поради, одержує найголовніше — здоров'я, радість життя, спокій і впевненість у завтрашньому дні. І стало зрозуміло, що не просто так ходила ця людина 50 років майже гола за будь-якої погоди, а над нею збиткувалися. Він же дарував людям здоров'я, вчив їх, як треба жити у злагоді з Природою, не боячись її.

Дуже прошу докладніше розповісти про П.Іванова і взагалі постійно друкувати матеріали про його оздоровчу систему».

Ірина УЛЬОРИК.
Київ.

* * *

З проханням докладніше розповісти про П.Іванова та його систему до редакції звернулися також Т.Мазуренко з села Секретарка Миколаївської області, О.Рощупіна з селища Баришівка Київської області, В.Шевченко, Н.Прохоренко, Г.Марчук з Києва та багато інших жителів України.

З другого боку, до редакції звернувся Український центр здоров'я Міністерства охорони здоров'я України, на адресу якого також надходить багато таких листів. Консультанти Центру підготували розповідь про П. Іванова та його вчення і ось уже протягом кількох тижнів домагаються, щоб якнайскоріше матеріал був надрукований, весь цей час його доповнювали новими даними, скорочували, щоб він вмістився хоча б на двох газетних сторінках. Результати їхньої праці перед вами, шановні читачі. Можливо, декому вже багато що відоме й знайоме. Але є тут і те, що, мабуть, далеко не всі знають, чули, читали. Ми раді виконати прохання наших дописувачів: можливо, у П.Іванова з'являться нові послідовники, його система посприяє поверненню їм здоров'я.

Проте, на глибоке переконання консультантів, які підготували цей матеріал, на думку багатьох послідовників і дослідників П.Іванова, його досвід виходить далеко за межі просто оздоровлення.

Отже

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ І ВЧЕННЯ

Порфирій Корнійович Іванов народився 20 лютого 1898 року в селі Ореховка на Луганщині в багатодітній сім'ї шахтаря. Дитинство Паршенка, як ласкаво називали його люди, було напівголодним, минуло швидко і у важкій праці. З 12 років іде у найми до пана, а трохи згодом — у шахту. За короткий час опановує майже всі шахтарські професії. Він був високий, з блакитними очима, веселий парубок. Як і всі хлопці-односельці, палив, випивав, любив погуляти.

У 1918 році Порфирій одружується з Уляною Федорівною, у них народилося двоє синів. Він працював на заводі, пробував займатися торгівлею.

Ще з дитинства Порфирію не давало спокою питання, чому люди хворіють та помирають:

«З бідністю я все ж мирився, але я не міг примиритися з одним — це зі смертю. Я довго та багато думав над тим, чому це люди мруть і що за причина».

Інтуїтивно відчував, що люди живуть неправильно, не у згоді з Природою. Але ж як жити правильно? Чи можна жити так, щоб кожна людина була щаслива і задоволена?

І ось 25 квітня 1933 року Порфирія осяває думка: всі біди, страждання людські лише від того, що люди відвернулися від Матері-Природи і стали жити залежним, технічним, штучним життям. Йому відкрилося, що люди мають неодмінно навчитися жити по-новому, у згоді з Природою. Це відбудеться еволюційно. Спасіння людини в тому, що вона має навчитися жити без самозахисту, за будь-яких природних умов. Така незалежна людина переможе хвороби і смерть.

Порфирій вирішує випробувати цю ідею, перевірити життям, щоб потім навчити цьому людей. Вже тоді він почав частково себе загартовувати. Позбувся ангіни і кашлю, що переходив у сухоти, привчав себе не боятися Природи, сприймати з любов'ю її суворі якості.

Початок нового шляху було покладено так: він зняв шапку і проходив зиму без неї. Він просить Природу дати йому життя і вчення, пробує більш суворі форми — загартування. В ньому відкрилися могутні сили зцілювати людей. Порфирій вчиться цими силами володіти, пізнає їхню природу.

З часом він зовсім відмовляється від одягу та взуття, влітку і суворі морози ходить в одних трусах. Друзі і рідні відвернулися від нього. За несправедливим звинуваченням у 1934 році, Порфирій був позбавлений права працювати 6 місяців.

«Раз випадає не працювати, — вирішує він, — треба практику свого вчення показувати на хворих, кому я навчився, що мені дала Природа».

Перед тим, як прийняти хворого, він ішов у степ, довгий час залишаючись без їжі і води, щоб своїм терпінням заслужити в Природи ті сили, те здоров'я, яким він ділився з людьми.

Під час прийому Порфирій мив хворому ноги холодною водою до колін, а потім «брався лівою рукою за лоба, а правою — за пальці ніг» і таким чином передавав здоров'я людині, допомагав звільнитися від хвороб, пробуджував до життя. Він зцілював людей від параліча, малярії, екземи і навіть від сліпоти.

Він неодноразово звертається до лікарів, щоб розказати їм про свій метод, але традиційна медицина не готова сприйняти його вчення.

У лютому 1936 року ЛТЕК Ростовської залізничної лікарні визнала його інвалідом першої групи без права працювати. Пошук здоров'я для всіх людей було сприйнято, як нав'язливу ідею.

«А я така ж людина, як і всі, на сьогодні не маю ніякої хвороби. Це мій шлях, знайдений у Природі, це моє загартування, а його люди науки злякалися, вважають мене хворим».

Незважаючи на всі труднощі, Порфирій іде своїм шляхом. Він не тільки зцілює людей природними силами, а й передає їм свій досвід, вчить людей жити без хвороб.

Саме ті люди, котрі близько знали Порфирія, — хворі, нужденні, ображені, назвали його Переможцем Природи, Учителем, Богом землі. Сам же він писав:

«Бог перебуває на землі, в людині, хто зміг одержати перемогу над собою».

Коли почалася Велика Вітчизняна війна, його як «інваліда першої групи з волі лікарів» не призвали до армії. У 1942 році німці окупували Красний Сулин Ростовської області, де він тоді жив. Німецькі солдати і офіцери були вражені виглядом роздягнутої в зимові морози людини. Порфирія привозять у штаб до Паулюса. Йому дозволяють пересування на окупованій території як випробувача в Природі. Але в кінці 1942 року його разом з тими, кого відправляли на роботу до Німеччини, везуть до Берліна.

Та дорогою чомусь знімають з поїзда в Знам'янці і передають у гестапо, в Дніпропетровськ, де тримають 27 діб. Катували холодом. Обливали крижаною водою, закопували в сніг. 22 листопада всю ніч, у лютий мороз, голого возили на мотоциклі...

Але він витримав усі тортури.

Порфирій Корнійович продовжує свій шлях і після війни. Він писав, що головна війна продовжується: війна між людиною і природою. А коли вона закінчиться, тоді не буде війн між країнами і народами.

П. Іванов постійно привертав увагу людей своїми небувалими вчинками. Він довго міг перебувати під водою, залишатися без їжі та води, пробігав по бездоріжжю по 150 км за день. Ніхто, побачивши його, не залишався байдужим. Використовуючи будь-яку можливість, Учитель розповідає людям про свою ідею, нове життя. Він звертається до офіційних установ, до уряду, щоб ті посприяли його діяльності, допомогли розповсюдженню серед людей його вчення. Але офіційну владу дратує його зовнішній вигляд, спосіб життя.

Загалом 12 років тяжкої неволі, нелюдських тортур довелося пройти йому у в'язницях і психлікарнях МВС. Але і там він зцілює хворих, в тому числі і медиків, наглядачів. Викладає в зошитах основи свого вчення, своєї ідеї.

Цікаві спогади Ніни Горбунової, яка у 1965 році працювала санітаркою в Казанській спецлікарні МВС: «Коли привезли його в наше відділення, я, звичайно, здивувалася: в шортах, без усякого одягу, босого. Думаю: «Це ж треба, як загартувався дідусь!» Запитую у медсестри: «А чому до нас Іванова привезли?» — «Та ось, не ходив би так, не привезли б у нашу лікарню. Адже він — хворий».

Працюю, спостерігаю за ним. Він вирізнявся з-поміж усіх, зовсім по-іншому себе поводив, розмовляв спокійно з людьми. Всі хворі поважали його, намагалися бути поряд із ним.

Він вставав рано, о 6-й годині, підходив до чергового, вітався і просив дозволу пробігти по коридору. Пробіжить, а потім зайде у ванну та обіллється там. Потім він заходив у палату і починав писати щоденники. Все робив стоячи: і писав, і їв.

Бували дні, коли він не їв: отримає їжу, вийде в коридор і все роздасть. Давав тим, кому не вистачало. Йому надсилали багато посилок з продуктами. Він намагався пригостити і хворих, і медичних працівників.

Для себе я зробила висновок: «Який же він хворий? Навіщо його тут тримають? Ходить він так — нехай ходить». Але начальство думало по-своєму.

Спав він нічим не накриваючись. Мерзне, але терпить. Іноді лежить, а п'яти потріскалися, навіть кров сочиться.

Одного разу медсестрі руки вилікував. У неї екзема була. А він сказав: «Нехай вона мене попросить». За три дні у неї екзема на руках пройшла.

Учитель був високий, широкоплечий, могутній. На нього подивишся — вирізняється серед людей, одразу вирізняється...»

П. Іванов двічі мав можливість вийти з Казанської спецлікарні. Та для цього потрібно було прилюдно відмовитися від своєї ідеї і погодитися ходити, як усі люди, — одягнутим та взутим. Але він цього не зробив. «Нікому не подобається моя важка та терпелива, без грошей, ідея», — казав він. Протягом кількох десятиріч Учитель пережив важкі й суворі випробування.

«Спасибі треба сказати Природі: повітрю, воді, землі. Вона мене зберігала 42 роки. Що тільки не робили зі мною: садовили в тюрми, клали в психлікарні — якби не Природа, я б давно був прибраний до рук»,

— говорив він.

У 1971 році на прохання П. Іванова з великими труднощами на садибі Валентини Леонтіївни Сухаревської, яку він колись вилікував, на хуторі Верхній Кондрючий, було збудовано дім. З самого початку цей дім ніколи не був порожній. Він завжди чекав на хворих та нужденних. Люди приїжджали сюди з усіх кінців колишнього Союзу, від Якутії до Прибалтики. Вчитель Іванов казав:

«Цей Дім є люди — вони його побудували, вони про нього не повинні забувати. Це їхнє здоров'я, найголовніше — з ними завжди Учитель».

Сотні людей приїжджали до нього за порадою і здоров'ям До нього надходили тисячі листів з проханням допомогти.

П. К. Іванов закінчив свій земний шлях 10 квітня 1983 року, у віці 85 років. Він залишив нам Ідею, «Дитинку», гімн «Слава Життю», Дім Здоров'я, про який говорив:

«Я тоді скажу про себе, хто я є, коли мене через цей Дім розпізнають».

Справа, яку він проніс через усе своє життя, визнається людьми.

МЕНІ скоро виповниться 85 років. 50 з них я віддав практичному пошуку шляхів здорового життя. Для цього я щоденно випробовую на собі різні якості природи, особливо суворі сторони її. Я сповнений бажання весь свій досвід передати нашій молоді й усім людям. Це мій подарунок їм.

ІВАНОВ Порфирій Корнійович

ДИТИНКО

Ти сповнений бажання принести користь усьому народові. Для цього ти постарайся бути здоровим.

Сердечне прохання до тебе, прийми від мене декілька порад, щоб зміцнити своє здоров'я:

1. Двічі на день купайся в холодній природній воді, щоб тобі було добре. Купайся у чому можеш: в озері, річці, ванні, приймай душ або обливайся. Це твої умови. Гаряче купання завершуй холодним.

2. Перед купанням або після нього, а якщо можливо, то й спільно із ним, вийди на природу, стань босоніж на землю, а взимку на сніг хоча б на 1—2 хвилини. Вдихни ротом кілька разів повітря і подумки попроси собі та побажай всім людям здоров'я.

3. Не вживай алкоголю і не пали.

4. Старайся хоча б раз на тиждень повністю обходитись без їжі і води з п'ятниці 18—20 годин до неділі 12 годин. Це твої заслуги і спокій. Якщо тобі важко, то терпи хоча б добу.

5. О 12-й годині дня в неділю вийди на природу босоніж і кілька разів подихай і помисли, як написано вище. Це свято твого діла. Після цього можеш їсти все, що тобі подобається.

6. Люби навколишню природу. Не плюйся довкола і не випльовуй із себе нічого. Звикни до цього: це твоє здоров'я.

7. Вітайся з усіма скрізь і всюди, особливо з людьми літнього віку. Хочеш мати у собі здоров'я — вітайся з усіма.

8. Допомагай людям чим можеш, особливо бідному, хворому, скривдженому, нужденному. Роби це з радістю. Відгукнись на його нужду душею і серцем. Ти набудеш у ньому друга й допоможеш справі МИРУ!

9. Подолай у собі жадібність, лінощі, самовдоволення, користолюбство, страх, лицемірство, гордість. Вір людям і люби їх. Не говори про них несправедливо і не бери близько до серця недобрих думок про них.

10. Звільни свою голову від думок про хвороби, немочі, смерть. Це твоя перемога.

11. Думку не відокремлюй від діла. Прочитав — добре, але найголовніше — РОБИ!

12. Розповідай і передавай досвід цього діла, але не хвались і не звеличуйся у цьому. Будь скромним.

Я прошу, я благаю всіх людей: ставай і займай своє місце в природі. Воно ніким не зайнято і не купується ні за які гроші, а лише власними ділами і працею в природі собі на благо, щоб тобі було легко.

Бажаю тобі щастя, здоров'я доброго.

Гімн «Слава життю»

Люди Господу верили
как Богу,
А Он сам к нам
на Землю пришел.
Смерть как таковую
изгонит,
А жизнь во славу
введет.
Где люди возьмутся
на этом Бугре.
Они громко скажут
слово.
Это есть наше
райское место,
Человеку слава
бессмертна!

Визнання

ІДЕЮ Учителя вперше було представлено у вченому світі 10 — 11 березня 1983 року на Всесоюзних наукових читаннях у Києві, присвячених 125-річчю з дня народження В. І. Вернадського. В 1991 році на студії «Київнаукфільм» було створено науково-популярний фільм «Я той, хто в мені». З'явилася низка публікацій у газетах і наукових журналах.

«Дитинка» здобуває все більше прихильників. Люди зцілюються від тяжких хвороб, знаходять опору і сенс у житті. Ідеєю Вчителя цікавляться медики, педагоги, вчені, а найголовніше — про неї дізнається молодь.

У 1992 році відбулася перша Українська конференція медичних та педагогічних працівників «Зберегти життя на Землі», присвячена ідеї Вчителя Іванова, на яку з'їхалися майже дві тисячі учасників з України та інших держав. Вона викликала великий резонанс і стала початком широкої хвилі конференцій, зустрічей у великих містах та в усіх обласних центрах нашої країни. Виступи людей на цих зустрічах свідчать, що ідея Учителя Іванова має силу тому, що вона не тільки спрямована в майбутнє, а й дозволяє вирішувати сьогоднішні проблеми: хвороби, злочинність, бездуховність. Вона дає сили жити і бути людиною, а це — найголовніше і найважче в нашому житті.

З 90 міст України і близького зарубіжжя приїхали послідовники Іванова на Українську конференцію «Низько вклоняюсь і прошу вас, люди», яка відбулась 26 листопада 1994 р. у Києві. Велике враження справив на присутніх виступ медсестри Наталії Мовчун із Шостки.

— У мене три дочки. Старшій 15 років. У 1979 році я народила Юлю, а в 9 місяців їй було поставлено діагноз — дитячий церебральний параліч.

Я возила її до Києва в інститути, в лікарні. Скрізь плакала. Одна лікарка мені сказала: «А чого ти плачеш? Ти що, не бачиш, кого ти нам привезла?» З 8 до 12 років я возила її в інвалідній колясці.

І ось до мене потрапляють 12 порад Іванова. Я починаю виконувати їх. Тільки тому, що більше мені нічого не лишається. Перший рік я обливалась і просила: «Учитель, дорогий, дай мені і моїй дитині здоров'я!» Поряд стояли діти — я їх не примушувала. А вони почали обливатися самі.

Зараз моя Юлька ходить. Вперше я її облила рік тому. На той час вона вже впевнено стояла на ногах. Ми з нею за руку обходили півміста. Я стала радіти всьому.

Мені зараз здається, що я в нульовому класі того великого життя, яке запропонував нам Учитель, яке він приніс і просив виконувати ці поради, відчувати і думати, робити і вірити.

До мене зараз приходять багато жінок і кажуть: «Ви знаєте, я обливала свою дитину кілька місяців і покинула, тому що не було ніяких результатів». Але ж ці жінки самі не виконують поради Вчителя. Мені хочеться попросити всіх матерів: «Мами, встаньте і робіть, будь ласка, самі. А діти стануть поряд!»

Отже, ідея Учителя Іванова стала явищем в нашому суспільстві, вона доступна кожному. Нею цікавляться всі верстви населення України, незалежно від віку, національності, професії, соціального стану. Люди, які виконують правила «Дитинки» та повертають здоров'я, є свідченням правди про самого Вчителя. Він «низько вклоняється" і просить всіх людей починати працювати. Адже майбутнє, майбутнє наших дітей залежить нині від нас самих.

Медики про вчення П. ІВАНОВА

В. ФРОЛОВ, доктор медичних наук, професор;
М. ПЕРЕСАДІН, доктор медичних наук, професор:

— У результаті свого 50-річного експерименту над самим собою Порфирій Корнійович не тільки досяг небувалої міри володіння своїм організмом, а й усвідомив найтісніший взаємозв'язок Людини й Природи. П. Іванов визначає провідну ідею, що стала стрижнем всієї його подальшої життєвої програми: «ЗДОРОВ'Я ПЛАНЕТИ, ЛЮДИНИ ЗАГАЛОМ — ЧЕРЕЗ ЗДОРОВ'Я КОЖНОЇ ОКРЕМОЇ ЛЮДИНИ».

Справді, ми ось уже близько 20 років свідомо загартовуємо себе, щоденно обливаємося крижаною водою, за будь-якого морозу купаємося в ополонці, ходимо босоніж по снігу, і це дає нам небувалу життєву енергію, змогу довго й плідно працювати. За весь цей час ми ніколи й нічим не хворіємо, хоча за родом своєї професії щодня контактуємо з десятками хворих.

У вченні Іванова, як багатоплановій філософській системі, багато аспектів — естетичних, психологічних, моральних. Та нам найближче таке: **«Моя мета одна, — проголошує Порфирій Корнійович, — навчити всіх того, щоб не простуджуватися і не хворіти. Треба змінити потік свідомості людей: від доброго й теплого треба піти геть подалі і до холодного й поганого вдатися. Помирати всі вміють. Треба жити навчитися».**

Слід вітати створення численних клубів і секцій, де люди, обтяжені хронічними захворюваннями, зміцнюють своє здоров'я завдяки системі П. Іванова.

Віталій МОВЧАНЮК, головний спеціаліст з питань здорового способу життя Міністерства охорони здоров'я України, головний лікар Українського центру здоров'я:

— Найголовніший із шляхів до здоров'я, як відомо, — це формування у населення здорового способу життя, пробудження свідомості і повернення людини до природного єства. Адже ми вже знаємо, що здоров'я формується способом життя на 50 і більше відсотків.

Доля жорстоко карає людину за те, що вона перестала вважати себе породженням і складовою частинкою Матері- Природи. Не опинившись перед загрозою самознищення, людина, очевидно, не могла б передбачити всієї глибини небезпеки своєї діяльності на шляху технічного прогресу.

Ідея нашого самородка Порфирія Корнійовича Іванова, яка народилась в кінці другого тисячоліття, показує один із шляхів повернення до Природи, як відновити здоров'я, як вижити, не чекаючи «чарівної палички» цивілізації.

Досвід післячорнобильських років свідчить, що усвідомлене природне оздоровлення людини призводить до відновлення імунних сил організму, видужання від багатьох хвороб. Її морального і духовного відродження.

Послідовники цієї оздоровчої системи стали чи не головною рушійною силою створеної за нашою ініціативою Української асоціації «Рух за здоровий спосіб життя». У нас більше п'яти років діє консультативно-методичний центр з природного оздоровлення за системою Учителя Іванова, послідовники якої пропагують здоровий спосіб життя, допомагають людям віднайти стежку до здоров'я

На мою думку, державні органи охорони здоров'я набагато виграють, якщо надаватимуть дійову підтримку усім активістам здорового способу життя, в тому числі послідовникам Порфирія Іванова.

Старий потік залежного життя людини в Природі вичерпує себе. Людство стоїть на порозі нового часу. Вчитель Іванов якраз і пропонує практичне вчення про те, як повернути своє здоров'я і поступово навчитися жити по-новому. Стати на цей шлях пізнання самого себе, можна лише почавши виконувати ці прості, на перший погляд, поради. Але виконання цих порад не може бути зовнішнім наслідуванням Вчителю. Вони адресовані кожній конкретній людині і є основою для того, щоб людина, беручись за цю справу, набувала свого власного досвіду, бо ця справа жива, вона є її життєвою наукою. Тут не може бути загальної методики. Вчитель говорив: здоров'я — це поняття про життя.

ОТРИМАТИ додаткові консультації, поспілкуватися з послідовниками, поділитись своїм практичним досвідом, придбати літературу, переглянути фото- та відеоматеріали можна в різних містах України.

Дніпропетровськ	Обласний центр здоров'я
Донецьк	Суспільно-політичний центр
Житомир	Підлітковий клуб «Вікторія»
Луганськ	Обласна бібліотека ім. Горького
Миколаїв	Обласне товариство «Знання»
Полтава	Центр «Супутник»
Суми	Дім Природи
Тернопіль	Обласний центр здоров'я
Херсон	Обласний центр здоров'я

А також: в Українському центрі здоров'я МОЗ України та Українській асоціації «Рух за здоровий спосіб життя» за адресою: 252054, Київ-6, вул. Чкалова, 65; тел.: 213-93-58, 216-80-25;

у Київському міському об'єднанні «Центр здоров'я» за адресою: 252003, Київ, вул. Володимирська, 29; тел. 228-03-53.

Матеріал про Іванова і його вчення, зібраний Ліною ТКАЛЕНКО, Олександром ГОРБАЧУКОМ і Леонідом СТЕПАНЮКОМ, підготував до друку Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Євген СВЕРСТЮК

СЛОВО НА КОРИСТЬ ЛЕНІНСЬКИХ ЧИТАНЬ

ЙОГО вилучено з обігу надто раптово. Він був на всіх можливих і неможливих символах і знаках. Більше — він творив образ стереотипу мислення, він наповнював повітря часу.

Без нього для багатьох час став порожнім. Як систематично вживаний наркотик, без якого мучить кумар вже зранку. Нинішній пік туги за радянським способом життя набирає параноїдальних форм. Рух за відновлення Радянського Союзу, рух за відновлення КПРС — це предмет досліджень для психіатра, а не для соціолога. У рамках здорового глузду кожен розуміє, що оживлення мертвого і повернення минулого — неможливе. Але...

Але треба зрозуміти тих, кому нічим жити. У них наскрізь комуністична свідомість, у них матеріалістичний світогляд, а ясна дорога з вказуючим перстом — щезла. Хіба це не класична ситуація виникнення неврозу?

До Леніна йшли довго, під нього себе «чистили» — все життя... А від Леніна відвернулися раптом і непоштиво. Цей дискомфорт зумовлює почуття невдоволення, що за ленінського виховання спричиняє агресивну негацію всього нині існуючого.

Я думаю, що нинішній психологічний стан

посткомуністичного суспільства вдумливий аналітик міг би визначити ще в 1991 році. Особливо, якби він врахував фактор дозрілої руйнації. Адже в соціалістичному плануванні передбачались асигнування на соціальні перетворення та на побудову комунізму. Але не передбачалась заміна старих методів, старих верстатів, старих квартир і всього того, що минуло критичний термін амортизації...

У нас ніколи не розуміли німців, які списують ще діючу техніку і замінюють ще функціонуючі труби. Навпаки, «совки» відкупили навіть від поляків колись продані їм «Іли» — і пустили їх на міжнародні лінії... Матеріалісти були настільки переконані, що матерія вічна...

Вони дивуються, що весь центр Києва нині дивиться порожніми вікнами у непевне майбутнє. А колись як-небудь поремонтували — і вікна сяяли у прекрасне майбутнє.

ЛЕНІН В НАС, Ленін з нами. Його наступальний спосіб мислення наполегливо вимагає насильства і прозоро натякає, що без «введения единомыслия в России», без найсуворішої цензури і тотального страху поїзд не зрушить з місця.

Газети у нас пропагували образ умільця, який з металобрухту зібрав автомобіль — і запустив. Нікому не спало на думку дати такому чоловікові автомайстерню, і він заробив би за півроку на нове авто, а людям врятував би сотні поламаних. Тоді це сприйняли б як контрреволюцію, як розхитування основ соціалізму...

Але то ще нічого порівняно з образом Ілліча в кепочці, який на суботнику несе на плечі колоду... Більшовицький ентузіазм замикався від самого початку на плюшкінській парадигмі, де володар крав у своїх підданих старе відро, а сам в переповнених засіках гноїв зерно в той час, коли ті працювали на нього, обдерті й голодні. Пророча гоголівська візія Росії майбутнього з воєнним міністром Ноздрьовим і міністром господарства Плюшкіним.

Ленін в нас, Ленін з нами. Його наступальний спосіб мислення наполегливо вимагає насильства і прозоро натякає, що без «введения единомыслия в России», без найсуворішої цензури і тотального страху поїзд не зрушить з місця.

Правда, на всесоюзному агітпункті Леніна заокруглено до вказівної палички. Всі вивчали, але ніхто не читав до кінця і не смів розуміти прочитане, щоб «не докатиться до отсебятины».

Нині слід було б організувати ленінські читання з використанням тих же семи десятків томів. Теми — найрізноманітніші: «Ленін — кремлівський мрійник і диктатор від імені пролетаріату»; «Ленін про ворожу буржуазію і хитре селянство»; «Ленін — геніальний теоретик і практик терору»; «Ленінське завершення російського нігілізму і викорінення духовності»; «Стиль Леніна — ворогування і безпощадність»; «Відносність правди, моралі, права — відносна ужиткова вартість людини»; «Демонтаж особи у ленінській концепції перевиховання»; «Чи була необхідність у ленінській непримиренній війні проти релігії?»; «Право однієї людини декретом вирішити одвічне питання про Бога»; «Христос і Антихрист у реальному протистоянні»; «Дорога до Храму і дорога до Зони»; «Ленін непублікований — Ленін головний».

Особливо важливим міг би бути семінар: «Засів Леніна», або точніше — «Живий дух Леніна». Більшість ленінців не читала або нічого не пам'ятає з ленінських книг. Вони знають цитати і нутром відчувають та вгадують більшовицький дух Леніна.

Так і відійшли з кафедр викладачі марксизму-ленінізму, не дочитуючи і не додумуючи: хто перейшов до релігії, хто до офіційного патріотизму, хто до культури. Все це їм, як корові — квітка — неїстівне.

А тим часом ленінський дух буяє на полі релігійному як боротьба між конфесіями за майно. На полі економічному — як волюнтаризм. На полі мистецтва — як утилітарність. На полі виховання — як ідейне фарисейство.

БУДІВНИЦТВО комунізму обійшлося нам у десятки мільйонів життів найжиттєздатніших здорових людей.

Причому скрізь це буде супроводжуватися закликами до живого діла. Але саме живе діло втілиться у формі насильства, як необільшовизм у придушенні Чечені.

Правда, Ленін дивився ширше: він розумів, що спершу треба придушити пресу і зробити її такою, як «Правда» в анекдоті про Наполеона: «Якби у мене була така газета, ніхто б і не дізнався про Ватерлоо».

Надворі пора не та — і привид Леніна відходить разом із привидом комунізму. Відходить агресивно, з боєм і крадькома сипле пісок у колеса, тихенько потираючи руки. Колосальні ленінські запаси деструктивної енергії діють у міністерствах, відомствах і на заводах. За ленінською мораллю — чим гірше, тим ліпше. Розлад виробництва і розкрадання власності Української держави — «об'єктивно корисна» робота на СРСР, на дітище Леніна! Вождь пролетаріату не здається і за всякої нагоди «стає до бійки». Хоч би чого це коштувало!

Будівництво комунізму обійшлося нам у десятки мільйонів життів найжиттєздатніших здорових людей. Якби їм створити людські умови — вони могли б гори перевернути. Адже розстріляні, знищені у концтаборах, викинуті з вагонів посеред зими — це були переважно енергійні молоді люди, найчастіше з доброго чесного роду. Вони були навчені робити добре все, за що візьмуться. Якби їм дали спокій і можливість мовчки робити потрібну справу — вони робили б задля збереження сім'ї і батьківщини.

Для священної мети будівництва комунізму десятки мільйонів людей були тільки знаряддям. Їх визнали як знаряддя негодяще. І не жаліли. І не пожаліють. Це — ленінізм у дії.

Леніна треба вивчати посутньо. Заповітне, головне у нього — секретне. Без такого вивчення не встановити діагнозу нашому суспільству.

І не треба сердитися на народного депутата-більшовика за його несприйняття української мови і культури: він — продукт. Лише продукт. Треба дати їм змогу біля пам'ятника вождеві помітингувати. Влаштувати ленінські читання. Але щоб вони дали слово також тим, хто справді читав Леніна і добре знає його.

Отже, раптове припинення ленінського наркотику викликає кумар і страшенне бродіння в голові. Потрібен холодний душ — з тієї ж ленінської криниці. Цю тему закрили занадто рано — і в нас, і в цілому світі. Адже він був найбільш читаним автором. А діагностичних підсумків у цьому читанні, на жаль, і досі не зроблено.

Мал. Аркадія СУХАНОВА.

Віталій АБЛІЦОВ

Точка зору

77 років тому був підписаний Брестський (Берестейський) мир

ПЕРШ НІЖ проаналізувати з сучасної точки зору значення цієї події в історії України, нагадаємо її оцінку видатної дослідниці професора Наталії Полонської-Василенко: «Це була велика перемога молодих українських дипломатів».

Отже, що сталося в містечку Брест, яке споконвічно входило до етнічних українських земель, в лютому — березні 1918 року? «Брест-Литовська угода 1918 — зрадницький договір контрреволюційної Центральної Ради з державами австро-німецького блоку, підписаний 9. II. 1918...» — так бездоказово твердить «Український Радянський Енциклопедичний Словник». До речі, Брест, чи Берестя, як позначено на давніх картах Європи, — не випадкове місто в нашій історії. Тут була підписана Брестська (Берестейська) унія — возз'єднання між православною та католицькою церквою, 400-ліття чого минає в червні. Є всі підстави розглядати ці дві події: і 1595, і 1918 року, в одному контексті, а саме в одвічному прагненні України-Русі розвиватися як європейська держава, згідно з принципами гуманістичного універсального світосприйняття. Творці унії, відстоявши право українців молитися рідною мовою, зберігши традиційні православну літургію та обряди,

ПЕРША ПЕРЕМОГА УКРАЇНСЬКОЇ ДИПЛОМАТІЇ

а також звичаї, дивилися далеко в майбутнє. Підтвердженням цього є те, що греко-католицька церква пережила випробування часом і діє до сьогодні, маючи численних прихильників. Крім релігійних мотивів у Берестейській унії відіграли свою роль й геополітичні принципи. Значний вплив ці обставини мали на учасників делегації Центральної Ради, які представляли в Бресті Україну. Не проводячи активної політики, особливо у відношенні до свого північного сусіда — «червоної Росії», лідери Української Народної Республіки самі заганяли себе в глухі кути. Не будучи в змозі позбутися ілюзій стосовно «мирних намірів» більшовиків на чолі з В.Леніним, тодішні лідери України не розуміли невідворотність конфлікту між Києвом та Москвою, яка швидко підхопила гасла великодержавного шовінізму й проводила ініціативну пропагандистську кампанію з метою дискредитації самої ідеї української державності. Більшовицькі агітатори, подібно сьогоднішнім «останкінцям», найчастіше використовували демагогічні прийоми і неправду. «Якщо вам потрібне продовольство, кричіть «Смерть Раді!» — писав у ті дні К.Радек. Сьогодні ми чуємо про українські борги і таке інше і не чуємо про заморожені в Москві рахунки українських підприємств, про справедливий розподіл спільних в СРСР багатств Росії, України та інших колишніх радянських республік, про плату за експлуатацію українських нафтопроводів та залізниць тощо. У 1918 році Радянська Росія теж переживала тяжкі часи. В.Ленін розумів, що конче потрібен мир. За будь-яку ціну. З такими повноваженнями прибула до Бреста російська делегація, яку очолював Троцький. Розходження між ним та В.Леніним привело до того, що більшовицька делегація не підписала мирний договір. Країни Центрального блоку (Німеччина, Австро-Угорщина, Болгарія та Туреччина) почали наступ і швидко захопили значні території, в тому числі й Україну. 19 лютого Ленін усе ж таки прийняв німецькі умови, згідно з якими Москва повинна була виплатити Німеччині 6 мільярдів марок контрибуції. Але більшовики навіть за цих умов не сиділи склавши руки. Їхні однодумці, найперше Роза Люксембург та Карл Лібкнехт, активізували пропаганду ідеї світової пролетарської революції і підняли повстання в самій Німеччині, яке, щоправда, швидко було придушене. Але В.Ленін скористався цим і анулював Брестську угоду в листопаді 1918 року.

Та повернімося до початку переговорів у Бресті. Росія відразу ж заявила, що вона репрезентує всі народи колишньої імперії. На такий крок більшовики пішли лише завдяки нечіткій політиці, яку вели Франція та Англія, що визнали незалежність України. Як і США, вони все ж хотіли мати справу з усіма колишніми народами царської імперії, об'єднаними в федеративній державі під егідою Росії.

Така позиція північного сусіда викликала заперечення в українських дипломатів, і Київ направив до Бреста свою делегацію, до складу якої увійшли М.Левицький, М.Любинський, М.Полоз, О.Севрюк, В.Голубович. Цим був зроблений **перший крок України, що стала на шлях самостійних міжнародних відносин.** Троцький прагнув не допустити на переговори незалежну Україну, а замість делегації з Києва посадити за стіл переговорів українських комуністів з Харкова, які представляли маріонетковий уряд Москви в східній Україні. Але промова М.Любинського, яку німецька делегація визнала як «надзвичайно красномовну», поклала край більшовицьким інтригам. Делегація Центральної Ради була визнана повноправним учасником Брестських переговорів.

«Великою перемогою молодих українських дипломатів» Н.Полонська-Василенко назвала діяльність представників Центральної Ради у Бресті ще й тому, що вони досягли визнання незалежності України урядами центральних держав: Німеччиною, Австро-Угорщиною, Болгарією та Туреччиною. Були також визнані західні кордони України, встановлені дипломатичні стосунки, налагоджені військові та економічні зв'язки. Між іншим, навіть військовою силою повернута до складу Росії, Україна аж до 1922 року (Рапалльської угоди) зберігала самостійність в дипломатичній діяльності.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

КАПІТАНА ПРОДАЛИ...

«СОКІЛ», віримо в тебе!» — це слова, які часто скандують болільники київського хокейного клубу. У команди багато відданих і щирих друзів. Посудіть самі: Останнім часом «Сокіл» перебуває на дні турнірної таблиці регулярного чемпіонату МХЛ, а трибуни арен, де виступає команда, практично заповнені. То є свідченням великої любові до конкретного колективу (вона, до речі, триває аж з 1963 року, коли в столиці України з'явився льодовий колектив) і хокею, який нещодавно чиновники від спорту не внесли до числа пріоритетних. Виникає запитання: кому видніше, який вид спорту популярний і бажаний, — людям чи нахлібникам біля того спорту?

Уже й набридло писати та говорити про те, що завдяки хокею, а конкретно «Соколу», про нашу країну знають за кордоном. Люблять цей колектив і за океаном, у Канаді та США, де до хокею ставлення зовсім інше, ніж в Україні. Так і хочеться гукнути на весь голос: «Багаті і добрі люди, не дайте вмерти українському хокею, а точніше «Соколові» — єдиному українському клубові і кільком дитячим школам, які ще живуть у Києві та Харкові! Мине час — і будемо ж плакати і лаяти себе за те, що сиділи склавши руки, коли гинув наш хокей».

Утім, такі люди, може, і знайшлися б. Але є причини, які їх стримують. Про них та інше ви дізнаєтеся з бесіди, яку ведемо з головним тренером «Сокола» Олександром СЕУКАНДОМ.

— В останніх матчах чемпіонату МХЛ у складі вашої команди були відсутні, якщо не помиляюся, одинадцять гравців основного складу. Що сталося?

— До студентської збірної України від нас забрано дев'ять провідних гравців. Ця команда виступала на Всесвітній зимовій універсіаді в Іспанії.

— А ще двоє куди поділися?

— Наш капітан Віталій Литвиненко та Анатолій Степанищев тепер у Швейцарії. У чемпіонаті цієї країни почалися ігри «плей-оф». Так от, Литвиненка ми продали на місяць клубові «Рапорсвіль». Щоправда, нашого гравця там ще мають подивитися в дії. Якщо підійде, тоді швейцарці заплатять нам близько шести тисяч доларів. Для таких злидарів, як ми, це колосальні гроші.

— А Степанищев?

— Наш ветеран давно вже чекав запрошення з альпійської країни, де провів не один сезон. І от поїхав. Але за нього ми нічого не отримаємо.

— Гаразд, тут все ясно. Виникає інше запитання: навіщо нам потрібна ота прогулянка до Іспанії, якщо «Сокіл» латає латану свитину? До того ж, незабаром національна збірна України (читай: «Сокіл») у Болгарії братиме участь у черговому чемпіонаті світу по групі С. Треба ж серйозно готуватися до цього важливого змагання. А тут забрали півскладу...

— Це дуже болюча для нас тема. Виходить, що всі від нас відвернулися, але коли потрібні гравці для різних збірних, беруть не соромлячись. Спершу вирішив нікого не віддавати до студентської команди, мотивуючи тим, про що ви тільки-но сказали. Але почався такий тиск з Міністерства у справах молоді та спорту, що вирішив не опиратися. Зрозуміло, що серйозної допомоги з того «білого дому» чекати не варто, а от неприємностей нам можуть «накопати» скільки завгодно. Особливо гравцям, які навчаються в УДУФВІСі. За цим усім стоїть ще й центральний спортивний клуб «Гарт», який об'єднує спортсменів-студентів і звик жити на всьому готовому. Потрібні хокеїсти для збірних — будь ласка. Але дайте ж, панове, на їхню підготовку певні кошти. Тоді, може, нам і не довелося б продавати капітана...

Резюме. Гірко за горе-керівників, які згадують про хокей лише тоді, коли треба від нього щось узяти. Але найстрашніше те, що більшість із них чекає смерті українського хокею взагалі і клубу «Сокіл» зокрема. Так-так. Тоді у них будуть розв'язані руки, і вони тихенько загребуть спортивні споруди та бази, якими ми ще користуємося. От, скажімо, наша тренувальна база на вулиці Мельникова. Цей старий будинок став конче необхідний ... єврейському товариству, яке має намір організувати там музей «Бабин Яр». Що ж, це свята справа — увічнити пам'ять жертв фашизму. Але треба ж увійти і в наше становище. Якщо потрібен так уже будинок бази, то запропонуйте нам навзамін новий. Хоча навколо Бабиного Яру при бажанні можна було б підшукати інше приміщення для музею. А не виганяти на вулицю «Сокіл» і сотні хлопчиків — учнів хокейної школи.

— А була ж тренувальна база в Пущі-Водиці, яку, пам'ятається, колишня Укрпрофрада збудувала на внески трудящих — ваші, мої, тисяч інших — конкретно для «Сокола». Що з нею, чи не згоріла, боронь Боже?

— То вже відрізана скибка. Нас, щоправда, ніхто не виганяв звідти. Але створили такі умови, що мусили тікати. Такі гроші заправили за оренду, що в очах потемніло.

— І хто ж конкретно виявив до вас найбільшу «милість»?

— Навіть важко когось виділити. Було багато осіб, у яких буквально слинка текла на такий ласий шматок. Нерухомість — справа заманлива. Та база — найкраща в колишньому СРСР. Уявляєте, яку копійчину «карбують» її нинішні власники? А прикрилися вони вимогами трудового колективу. Отож, зібралися кухарі, прибиральники, водії, сторожі і стали власниками спортивної споруди, якій ціни немає. Втім, усе це версії для простачків. Справжні режисери цього спектаклю залишилися в затінку.

«Сокіл» мав повне право отримати і цю базу, і ковзанку на Мельникова, і стару базу поруч із нею у довгострокову оренду. І тоді вижив би і клуб, і весь український хокей. До речі, подібні привілеї отримала в Росії та Москві переважна більшість хокейних клубів. Зокрема, «Крылья Советов» мають право орендувати одноіменний Льодовий палац протягом 14 років. Віктор Тихонов зі своїм ЦСКА спокійно орендуватимуть свій палац 49 (!) років. І справа пішла. Ігор Дмитрієв, наставник «Крильєв», уже відкрив кілька зарубіжних магазинів у льодовому домі клубу. З'явилося багато інвесторів. Клуб живе заможно, чудово функціонує школа. А ви подивилися б, які свята хокею відбуваються на матчах ЦСКА! Заздрю білою заздрістю колегам.

Інколи мене запитують: а чому б не звернутися до багатих людей? Адже не перевелися меценати. Зверталися. Та «під що» їх запрошувати, як не маємо ні кола ні двора?

Отож, виходить, що виживаємо виключно з продажу гравців. Єдиний, хто допомагає, так це компанія «Перехід медія ентерпрайс» — вона орендує для нас Палац спорту.

— То, може, краще б ці гроші передати команді на найнеобхідніше? А грати на тренувальній ковзанці поки що?

— Одна з умов згаданої компанії — виступи саме в Палаці спорту. Адже звідти йде телетрансляція, на бортиках реклама.

— Неозброєним оком видимо симптоми тяжкої хвороби. Невже це кінець?

— Мені дуже боляче говорити про все це. Колись сам приїхав з Москви піднімати український хокей, грав ще у київському «Динамо», потім «Соколі», працював у СДЮШОР клубу, з командою ШВСМ, різними збірними України. Я — великий патріот України. Було радісно, що ми налагодили хокейну справу, що наші вихованці заявили про себе на весь світ, виступають за океаном, у НХЛ. А «Сокіл», на відміну від футбольного «Динамо», майже на сто відсотків укомплектований місцевими вихованцями. Такого не зустрінеш навіть у Росії. Але «Соколові» потрібне не тільки співчуття, а й конкретна допомога. Необхідна не така вже й нереальна сума — 250—300 тисяч доларів на рік. Причому це одразу для «Сокола», ШВСМ та дитячої школи. На мою думку, мізерна сума для такої держави, як Україна.

Ми приїжджаємо до російських, білоруських, латвійських міст на матчі чемпіонату МХЛ і дуже горді, коли лунає наш державний гімн, піднімають наш синьо-жовтий прапор, бо представляємо великий народ. І водночас сумно від того, що наша корисна справа ледь животіє.

Нещодавно керівники «Сокола» зібрали необхідні документи і передали їх на розгляд до постійної Комісії Верховної Ради України з питань молоді та спорту, сподіваючись на розуміння та підтримку.

На знімку: головний тренер «Сокола» Олександр Сеуканд.

Фото Миколи БОЧКА.

Футбол

Георгій ВОРОТНЮК, Таквор ОГАНЕСЯН (Одеса)

Завдання № 1 — європейський клубний турнір

МАТЧЕМ із «Таврією» 4 березня в Сімферополі одеський «Чорноморець» розпочне друге коло першості України з футболу. А зараз, у міжсезоння, команда на тренувальних зборах (спочатку в Ізраїлі, потім у Німеччині) готується до майбутніх поєдинків: нарощує фізичну міць, відлагоджує ігрові зв'язки в лініях, «вчиться» забивати голи в зустрічах із зарубіжними командами.

Про будні та плани «Чорноморця» наші кореспонденти ведуть бесіду з президентом футбольного клубу В'ячеславом ЛЕЩУКОМ.

— Як оцінюєте виступ команди в першому колі?

— Неоднозначно. Почали ми сезон, відомо, незвично: наставник команди Віктор Прокопенко несподівано переїхав до Волгограда. Кажу «несподівано», бо попередній сезон був для нас, вважаю, одним з найкращих як у чемпіонаті України, так і в розіграші Кубка. У зв'язку із зміною головного тренера команду спочатку лихоманило, оскільки новий наставник почав її перебудовувати на свій лад, а це, зрозуміло, не могло не позначитися на грі, на психологічному кліматі в колективі. Добре, що ту перебудову було завершено в стислі строки, і вже під кінець першого кола оптимізм та майстерність як команди в цілому, так і окремих гравців підвищилися.

— У пресі промайнуло повідомлення про те, що в «Чорноморці» змінився й другий тренер.

— Так, Семен Альтман уклав контракт з федерацією футболу Південної Кореї, буде помічником Анатолія Бишовця, який тренує тамтешніх футболістів, працюватиме з воротарями. Ще до від'їзду Альтмана ми підібрали йому заміну в особі відомого в шістдесяті роки футболіста Валерія Поркуяна, який останнім часом працював з командою «Благо» в селі Благоєво Іванівського району на Одещині. Тепер разом із Володимиром Козаренком він допомагає Леонідові Буряку.

— На «почерку» команди позначаються, очевидно, й зміни в складі її гравців?

— Не без цього. До волгоградського «Ротора» поїхав Ігор Корнієць, до московського «Спартака» — Віктор Яблонський. Хоча в обох випадках контрактів поки що не підписано, є лише усна домовленість. Окрім того, В'ячеслава Єремеєва запросив до себе угорський клуб «Стадлер», спортсмен туди вже поїхав, а Віталій Парахневич, який у нас майже весь час ходив у запасних, забажав спробувати свої сили в московському «Локомотиві».

Щодо поповнення. Йдуть переговори про повернення з «КамАЗу» Вадима Зубкова — сина відомого в минулому захисника «Чорноморця» Віктора Зубкова. Він поїхав туди не від нас, а із Запоріжжя, тепер хоче виступати за «Чорноморець». Однак, за нього запросили надто велику, нереальну для нас суму. Отож, батько поїхав до Набережних Човнів, аби умовити росіян відпустити сина додому. Не до кінця вирішене й питання про перехід з московського «Спартака» Владислава Тернавського, хоча домовленість про це є. Обидва названі гравці взяли участь у тренувальних зборах «Чорноморця» в Ізраїлі та Німеччині. Однак, це ще не значить, що вони остаточно наші — про це можна буде говорити лише тоді, коли матимемо відповідні документи. Інших змін поки що не передбачається.

— Ходять чутки, що в клубі можливі статутні зміни.

— Зараз іде підготовка до перереєстрації клубу. Оскільки розуміємо, що Чорноморському морському пароплавству сьогодні надто важко, навіть не під силу самому утримувати команду, то підготовку до перереєстрації ведемо спільно з іншими потенційними засновниками клубу. Вже нині солідну матеріальну підтримку команда одержує від наших спонсорів, відомих футбольних меценатів Петра Найди та Григорія Бібергала, їхньої фірми.

— Й, насамкінець — традиційне: яке місце плануєте посісти в чемпіонаті?

— У «Чорноморця» завдання № 1 — потрапити на один з європейських клубних турнірів. Отож, у вітчизняному чемпіонаті прагнемо боротися за найвищі місця.

З усіх усюд

- **Теніс.** Учора в Будинку кіно відбулася прес-конференція за участю президента ФТУ Германа Беньямінова. Обговорювалися питання, пов'язані з проблемами і перспективами розвитку популярного виду спорту в Україні. Насиченим і цікавим буде нинішнього року календар внутрішніх та міжнародних змагань. Зокрема, в перший день березня на кортах Республіканського стадіону в Києві стартує міжнародний турнір «Кубок України». Участь у ньому візьмуть 40 найсильніших за рейтингом СНД тенисистів і тенисисток.
- **Футбол.** Завтра в Миколаєві завершиться футбольний турнір команд вищої та першої ліг, присвячений пам'яті академіка Михайла Александрова. А поки що пропонуємо результати останніх матчів у підгрупах: юніорська збірна — «Зірка-Нібас» (Кіровоград) — 4:1, «Хімік» (Житомир) — СК «Миколаїв-1» — 1:0.
- **Хокей.** Регулярний чемпіонат МХЛ. «Сокіл» (Київ) — «Пардаугава» (Рига). 0:2 (0:2, 0:0, 0:0). 0:1 Томанс (4), 0:2 Пархоменко (17).

Сьогодні «Сокіл» у Палаці спорту приймає СКА (Санкт-Петербург). Початок зустрічі о 13.00.

ИНФОРМАЦИЯ О ПЕРВОМ ВЫПУСКЕ АКЦИЙ

Открытого акционерного общества «Воронцов-Инвест»

1. Полное наименование: *открытое акционерное общество «Воронцов-Инвест» (далее ОАО).*

2. Юридический и почтовый адрес:
320101, Украина, Днепропетровск, пр. Кирова, 28-а, телефакс 93-91-00.

3. Решение о создании ОАО «Воронцов-Инвест» и выпуске акций *принято собранием учредителей 1 февраля 1995 года (протокол № 1 от 1 февраля 1995 года).*

4. Основной целью ОАО *является насыщение рынка и удовлетворение потребности населения Украины в высококачественных и экологически чистых продуктах питания.*

Предметом деятельности ОАО является:
осуществление инвестиций в разработку новых технологий и рецептур по производству высококачественных продуктов питания;
изготовление технологического оборудования для мини-заводов, линий по переработке сельскохозяйственной продукции;
строительство комплексов по переработке сельскохозяйственного сырья;
производство сельскохозяйственной, животноводческой и растительной продукции, переработка ее на собственной производственной базе;
реализация продукции через систему торговых предприятий ОАО.

5. Ограничение срока деятельности не предусматривается.

6. Органы управления ОАО «Воронцов-Инвест»:
общее собрание акционеров;
правление ОАО «Воронцов-Инвест»;
наблюдательный совет;
ревизионная комиссия.

Председатель правления — Лапушкина Светлана Кузьминична, доцент, кандидат экономических наук, образование высшее, закончила Институт народного хозяйства (Одесса) по специальности — планирование промышленности, стаж работы — 27 лет.

Заместитель председателя правления — Шахматов Александр Александрович, образование высшее, закончил Днепропетровский государственный университет по специальности — инженер-механик, общий стаж работы — 8 лет, из них 4 года — главным бухгалтером в коммерческих структурах.

Главный бухгалтер — Кравченко Зоя Николаевна, образование — среднее специальное, стаж работы по специальности — 32 года.

7. Цель выпуска акций — *обеспечение деятельности ОАО за счет привлечения средств для образования уставного фонда в размере 50 000 000 000 (пятьдесят миллиардов) карбованцев. Он разделен на 50 000 (пятьдесят тысяч) акций номинальной стоимостью 1 000 000 (один миллион) карбованцев каждая. Все акции являются простыми именными.*

8. Состав учредителей:
Частное предприятие «Воронцов», ОДО доверительное общество «Воронцов Траст» (Днепропетровск) и физические лица — граждане Украины. Доля учредителей в уставном фонде равна 25 % и составляет 12 500 000 000 (двенадцать миллиардов пятьсот миллионов) карбованцев. Акции, остающиеся в распоряжении учредителей, распределяются между ними следующим образом.
Юридические лица:
ЧП «Воронцов» — 80 %, что составляет 10 000 (десять тысяч) акций;
ДО «Воронцов Траст» — 10 %, что составляет 1 250 (одна тысяча двести пятьдесят) акций.
Физические лица — 5 (пять) человек — 10 %, что составляет 1 250 (одна тысяча двести пятьдесят) акций.

9. Количество акций, которые находятся в собственности руководителей ОАО:
председатель правления — Лапушкина С. К. — 2 %, что составляет 250 (двести пятьдесят) акций.

10. Акции выпускаются серии ВИ, номера с 000001 по 050000.

11. Место проведения подписки:
320101, Украина, Днепропетровск, пр. Кирова, 28-а, 8-ой этаж, тел. 93-91-00.

12. Срок подписки: *с 10 апреля 1995 года по 10 октября 1995 года.*

13. Наименование банковского учреждения и номер расчетного счета, на который должны быть внесены начальные взносы:
Р/с 3467118 в АКБ «Южкомбанк», Днепропетровск, МФО 305266.

14. Начальный курс продажи акций — *по номинальной стоимости, в дальнейшем — по рыночной стоимости, определяемой спросом инвесторов.*

15. Форма выпуска акций — *безналичная. При полной оплате заявленных акций, акционеру на руки выдается сертификат на всю сумму оплаченных акций.*

16. Акционеры имеют первоочередное право *на приобретение акций дополнительных выпусков. Каждая акция дает акционеру право голоса на общем собрании и получения дивидендов, а в случае ликвидации ОАО — на часть имущества, пропорционально стоимости принадлежащих ему акций.*

17. Если за время проведения подписки *не удается покрыть подпиской 60 % акций или размер подписки будет больше размера планового уставного фонда, учредители принимают решение в соответствии с Законом Украины «О хозяйственных обществах».*

В случае, если подписка на акции будет превышать размер уставного фонда, решение о принятии или отказе излишней подписки принимается учредительным собранием. При отказе учредительным собранием от излишней подписки внесенные суммы или другое имущество возвращается лицам, которые подписались на акции, не позднее чем через 30 дней.

Если за время проведения подписки не удается подписать 60 % акций, акционерное общество считается не состоявшимся.

18. Услуги финансового посредника не используются.

19. Размер дивидендов по акциям определятся общим собранием акционеров *по итогам деятельности ОАО за год. Выплата дивидендов производится в течение двух месяцев после годового собрания акционеров.*

20. Факты риска в деловой деятельности эмитента: *несовершенство экономического законодательства, форс-мажорные обстоятельства.*

Совместное российско-украинское предприятие «СТРОЙИНДУСТРИЯ»

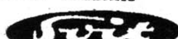
предлагает услуги:
— по вскрышным работам и рекультивации в карьерах;
— по строительству дорог с использованием «БелАЗов»;
— по строительству объектов промышленного и гражданского назначения, а также по строительству частных домов, гаражей, сборных железобетонных дачных домиков из материала подрядчика.

Реализует на взаимовыгодных условиях:
— портланцемент М-400; М-500 — поставка вагонная (хоппер-цементовоз);
— сборный железобетон — поставка вагонная;
—плиты перекрытия, блоки, сваи, БВЗ (быстро возводимые здания), любые серии жилых домов;
— шифер — поставка вагонная;
— газовые баллоны (V 50л).

Цены ниже рыночных на 15—18%.
Расчет возможен во всех видах платежей и по бартеру.

Обращаться по адресу: 344010, Ростов-на-Дону, ул. Тельмана, 89. Тел. (8623) 32-38-14,
или 343260, Донецкая обл., г. Дружковка, ул. Театральная, 7. Тел. (06267) 3-46-66, 3-08-39. Факс: 3-55-23, 3-54-23.

Всему миру известны чешские обувные машины

Широкий ассортимент, более 60 типов машин для производства обуви:
- клеевой
- рантовой
- допельной
- резиновой
- литьевой

Поставки могут быть комплектным потоком производства обуви, включая материалы, отдельные машины, поставки запасных частей, сервисное обслуживание.
Цены завода-изготовителя.

г. Днепропетровск, ул. Фучика 18
Факс: 0562-466161 Тел: 466242, 466255

Организация реализует

ПРЯЖУ

полушерстяную и объемную для машинного и ручного вязания разнообразных цветов с профилированным капроном и эффектом «иней»

ТРИКОТАЖНЫЕ ИЗДЕЛИЯ
оптом и в розницу. Форма оплаты любая.
Тел. в Донецке: (0622)
77-28-78, 71-96-70, 71-96-90, 71-94-84.

Акционерным обществом «Торгово-финансовая компания «ЮГ-ВОСТОК»
принято решение о продлении срока открытой подписки на акции до 15 мая 1995 года. Первичная информация о выпуске акций опубликована в газете «Голос Украины» 5 ноября 1994 года.
Справки по телефонам в Одессе: (0482) 28-38-51; 28-37-09.

Тракторы МТЗ-80/82, ДТ-75, Т-170, бульдозеры на их базе, бульдозеры ГТУ-IТ-55, ПЕА-IА «Карпатец», тракторы К-700А, К-701, каток ДУ-54, экскаваторы ЭО- 3211, ЭО-4112, ЭО-5111, ЭО-2628, лента конвейерная разная, клиновые ремни, цепи, электростанции диз. 10, 50, 100 кВт и др., подшипники качения 220, 222, 180207 и др., агрегаты сварочные АДД, АДБ, АСТ-16 (на Т-16) и др., агрегаты тракторные ПТС-6А, ПСЕ-20, ПТС-6У.
НПП «Радич» (044) 412-85-94, 412-16-12.

Реклама в газеті «Голос України». Телефон 441-89-34. Факс 449-85-62.

Лучшие виды семейного и малого бизнеса!
Фирма «Росс» производит и реализует недорогие быстроокупаемые аппараты для приготовления:

сахарной ваты с электронагревом;
воздушной кукурузы (POPKORN) с сырьем;
настоящего HOT-DOG (горячая булочка с сосиской);
горячих напитков (HOT-DRINK);
хрустящего картофеля;
пончиков в сахарной пудре;
мороженого и вафельных стаканчиков.

жарочные шкафы для пиццы.
Гарантийное обслуживание, разрешение СЭС.
Обучение.
Тел. в Харькове: (0572)
14-91-46, 22-75-72, 14-93-52, 14-93-53, 32-65-05.

Проект "Українські Інвестиційні Компанії і Фонди"

фінансований Агенцією Міжнародного Розвитку США
впроваджуваний компанією Буз•Аллен і Гамільтон

в також

Консорціум TACIS

керований CCF та Bain & C°
фінансований Європейською Спільнотою

оголошують

**ВІДКРИТИЙ КОНКУРС (ТЕНДЕР)
НА ОДЕРЖАННЯ ТЕХНІЧНОЇ ДОПОМОГИ**
для
українських інвестиційних компаній і фондів

останній термін подачі заявок:
3 березня 1995 року, 17 годин

ЗМІСТ ДОПОМОГИ: Інвестиційні компанії і фонди - переможці конкурсу зможуть отримати технічну допомогу з таких питань:
- Внутрішні та зовнішні операції компанії
- Маркетінг та робота з клієнтом
- Підготовка менеджерів та персоналу
- Технічна підтримка, розвиток комп'ютерних технологій

ВІДБІРКОВА ПРОЦЕДУРА: Компанії і фонди буде вибрано на підставі інформації згідно з анкетою, яку треба виповнити та подати до Проекту не пізніше 17 години 3 березня 1995 року. Підсумки конкурсу буде підведено не пізніше 13 березня 1995 року.

АНКЕТИ: Для отримання анкети просимо звертатися за адресою:

252021 Київ, вул. Липська 12/5, кв. 22
Проект "Українські Інвестиційні Компанії і Фонди"
Телефон: (044) 293-1111
Телефакс: (044) 293-9115

Предлагаем приобрести у нас:

- ✘ гвозди строительные размером (∅ x L): 3x60; 3x70; 4x100; 6x150.
- ✘ гвозди винтовые размером 3x80 (обеспечивают увеличенную прочность скрепляемых поверхностей).
- ✘ Упаковку: картонные ящики по 20 кг. Сред. цена — 85 тыс. крб. за кг.
- ✘ сетку стальную плетеную «рабица» с размером ячейки 60 мм. Ширина рулона 1,2 м. Рулоны по 10 м. Цена 115 тыс. крб. за кв. м.
- ✘ комплекты слесарных станков с ручным приводом (незаменимы для выполнения различных операций с листовым материалом: резка листового материала, проката, отбортовки; зиговка, гибка; изготовление обечаек цилиндрической и конусной формы; изготовление профилей с разным контуром поперечного сечения.
ширина заготовки 1000 мм, толщина от 1,6 до 2 мм. Цена комплекта 160 млн. крб.

Ждем ваших предложений:

**280000, г. Хмельницкий, ул. Правды, 6
Отдел маркетинга: тел: (03822) 9-25-84; 9-92-92 факс: 9-24-73
Хмельницкий завод кузнечно-прессового оборудования «Пригма-пресс»**

Предприятие реализует со склада в Киеве а/м

ГАЗ-31029 «Волга», УАЗ всех модификаций, ВАЗ.

тел. 449-29-17.

Вниманию руководителей предприятий и организаций!
Организация реализует со склада в г.Днепропетровске

Двигатели: Д-243, Д-245, ГАЗ-24, ГАЗ-53.
Моторокомплекты: СМД-22, СМД-18Н, ГАЗ-53.
Поршень Д-240.

Телефоны: (0562) 23-01-44, 23-78-81.

СП «Ленфорд-Киев», совместное украинско-канадское предприятие «Ленфорд-Киев», свидетельство о регистрации № 1368 от 29.01.1990 г., извещает о своей ликвидации в связи с решением собственника.

Ликвидатором предприятия является юридическая и патентная фирма «Грищенко, Палиашвили и партнеры», тел/факс 212 0144, 212 0004, 212 3364. Просим претензии и требования кредиторов, которые могут возникнуть в связи с ликвидацией, направлять ликвидатору в срок, предусмотренный действующим законодательством.

Арбитражным судом Харьковской области возбуждено дело о банкротстве № 3631/6-61 МЧМФП фирмы «Фитотекс», юридический адрес: г. Харьков, ул. Тобольская, 42-А.

Все гениальное — просто!

ТЕХНОЛОГ UKRAINE

Газосварка без карбида!

У Вас проблемы с **карбидом, кислородом, ацетиленом?**
Не беда, обращайтесь к нам. Мы производим промышленные электролизно-водные газосварочные установки

ТЕРЕ-1.5Т

Толщина свариваемого металла 0.5 ... 5мм,
Выход газовой смеси 1500 л/час,
Максимальная потребляемая мощность 4.5 КВт
Обеспечиваем гарантийное и послегарантийное обслуживание

Звоните: (0572) 23-0127, 32-1903, 20-5396
Пишите: 310115 Харьков-115, а/я 3151
Приходите: г. Харьков, ул. Котлова, 29

Только установки фирмы "Технолог" заменяют ацетиленовый сварочный пост!

Информация о выпуске инвестиционных сертификатов инвестиционного фонда «Первый инвестиционный фонд»

Основные сведения об инвестиционном фонде

Полное наименование инвестиционного фонда (далее — фонд), Акционерное общество закрытого типа «Первый инвестиционный фонд».

Сокращенное наименование фонда: АО ЗТ «Первый инвестиционный фонд».

Организационно-правовая форма — акционерное общество закрытого типа. Место нахождения фонда: г. Днепропетровск. Юридический адрес фонда: 320074, г. Днепропетровск, Смоленская,1, тел. 45-02-77. Банковские реквизиты: коммерческий банк «Приватбанк» в г. Днепропетровске, р/с № 10467843, МФО 305299. Тип инвестиционного фонда — закрытый инвестиционный фонд. Фонд создается на 5 лет.

Цели инвестиций:

— осуществление коммерческой деятельности в процессе приватизации;

— формирование и развитие рынка ценных бумаг;

— обеспечение приращения вложенных средств.

Порядок продажи инвестиционных сертификатов: деятельность по продаже инвестиционных сертификатов организует инвестиционный управляющий фонда. Инвестиционные сертификаты обмениваются на приватизационные бумаги.

По истечению пяти лет с августа 1999 г. по февраль 2000 г. сертификаты выкупаются фондом по цене, равной стоимости чистых активов из расчета на один выпущенный сертификат.

Место, срок и порядок выплаты дивидендов

Прибыль фонда подлежит распределению между учредителями и участниками фонда в виде дивидендов.

Сумма выпуска (эмиссии) инвестиционных сертификатов: 1 800 000 000 (один миллиард восемьсот миллионов) карбованцев.

Количество именных инвестиционных сертификатов 36000 (тридцать шесть тысяч) штук. Номинальная стоимость одного сертификата: 50000 (пятьдесят тысяч) крб.

Учредителями фонда являются юридические и физические лица — граждане Украины.

Органы управления: правление, наблюдательный совет, общее собрание.

Управляющим инвестиционного фонда является Днепропетровский филиал ООО «Финансовая компания «ФИНВЕСТ», дата регистрации 11 апреля 1994 г. № 464-р, код ЗКПО № 2046664. Лицензия № 277 от 29.04.1994 г. на коммерческую, комиссионную и другие виды деятельности с ценными бумагами.

Депозитарием фонда является Днепропетровский КБ «Приватбанк» зарегистрирован 19.03.92 г. в Национальном банке Украины, регистрационный № 14360570. Разрешение Министерства финансов № 19 от 10.06.1994 г.

Независимым аудитором фонда является частное предприятие «Фирма «Актив-Аудит». Лицензия серия АБ №. 000230 от 05.07.94 г. выдана Аудиторской палатой Украины на право ведения аудиторской деятельности.

**BUREAU VERITAS UKRAINE
and
BUREAU VERITAS QUALITY INTERNATIONAL**

organize a Seminar on 1st MARCH at 9.30 a.m
in
Ukrainian House of Economic, Scientific and Technical knowledge
KIEV, Boul. T.Shevchenko,16

The purpose of this Seminar is to present the activities of
BUREAU VERITAS GROUP
and to introduce
Quality Management Systems and Environmental Management Systems
Their influence and their implementations.

**Please confirm attendance by:
telephone (044) 220-13-35; fax. (044) 220-70-06**

Одесское предприятие «Сельский вариант мини-молоко»

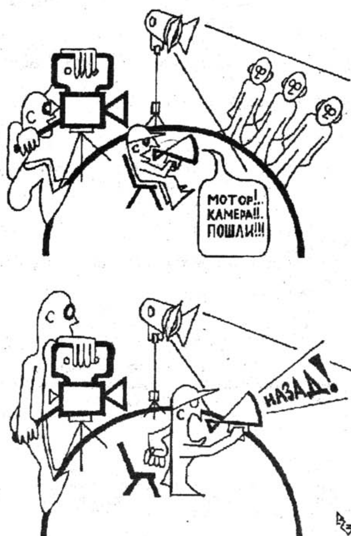
выпускает высокорентабельное оборудование по переработке молока на творог, брынзу, сметану, масло сливочное производительностью:

- ❑ 1500 — 2000 л молока в сутки (цена 1 миллиард карбованцев);
- ❑ 3000 л молока в сутки (цена 1,5 миллиарда карбованцев);
- ❑ 5000 л молока в сутки (цена 2,2 миллиарда карбованцев).

**Наши реквизиты:
ЧП «Мини-молоко», 270044, г. Одесса,
Французский бульвар, 33-А, гостиница «Экран», ком. 604.
Р/с 1468362 в отд. Укрэксимбанка в г. Одессе,
МФО 328618. Код: 21004195.
Факс: (0482) 22-00-73, тел. (0482) 28-67-44.**

Арбитражный суд Донецкой области (340105, г. Донецк, б. Пушкина, 34) 23 декабря 1994 года возбудил дело № 37/5 — 22 о банкротстве частного предприятия «Кентавр» (Донецкая обл., г. Славянск, ул. Свободы, 41, кв. 26, р/с 1468643 в Славянском отделении Укрсоцбанка). Просим кредиторов в течение месяца со дня опубликования объявления обращаться по адресу: 340105, Донецк, бульвар Пушкина, 34.

Жарт номера

Через тіньову економіку — до світлого майбутнього.

Тарас ЛЕХМАН.
Львівська область.

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Як дід Свирид піднімав успішність у 1«А» класі

Не знаю, що мені з Петьком робити. Уперся: не буду ходити до школи, й годі. А всьому виною дід Свирид. Він завжди був з фокусами. А як вийшов на пенсію у 70 років, як скозенятів.

В обідню пору, як діти мають йти зі школи, стане на воротях, — картузик з прилиплим козирком, гудзичок зверху, праве око прискалене, — зіпреться на ціпок і вигладає. Діти галасливою юрмою йдуть мимо двору. Дід тут як тут:

— А що це воно так смердить? Ану, показуйте щоденники, чую, двійками смердить.

Доводиться діставати щоденники і деяким пекти раків.

А дід Свирид так дошкульно соромить, що наступного дня в кого погана оцінка стараються обійти двір аж ген попід двором Галі «Жизняної» (а чому «Жизняна», бо коли в неї запитують: «Галю, як справи?» — чують у відповідь: «Жизняно»). Зате хорошисти й відмінники гордо крокують мимо двору Свирида Калиновича. Дивись, через деякий час гурточок їх збільшується. Значить, у щоденниках порядок. А Маня (Марія Григорівна) нахвалитись не може, як останнім часом в її учнів успішність підвищується. Директор хвалить учительку. Батьки учнів задоволені. А то ще старий Свиридяка з мого Петюні й насміхається. Кличе по-сусідськи:

— Питько, то ти під мій паркан сходив?

— Я під наголосом «е», — казали Марія Григорівна, тому я Петько.

— Ну нехай ти будеш і під наголосом, але ж чесно признайся, Питько, твоя шкода?

— Ні, то Митько Хоменків.

— А він хіба без наголосу?

— Він з наголосом «и».

— Так ми з ним наче родичі, бо я з наголосом теж «и». Виручає бабуся Федося.

— І чого ти ото до дитини вчепився?

А діду все одно, на кого переключитись.

— Федосечко, як прополеш картоплю і підеш Марфушку провідать, то попроси у Семена тютюну, бо мій вийшов. У них мала корова отелитись, то запитаєш...

Бабусі ніколи слухать його теревені, тому вона просить стисліше говорити. Через деякий час дід Свирид:

— Фе, ти ко здо, то пі в кра, ку хлі і ме ци. Зро? (Це так стисліше дід говорить).

— Зрозуміла-зрозуміла: як здою корову, то піти до крамниці і купити хліба і тобі цигарок?

— Ну ти у мене поліглот.

— Авжеж.

Богдан ГОЛИК,
студент журфаку.

Пробний виїзд «під мухою», або На грані фантастики

Дизель. Колія. Вагон.
У вагоні — випивон,
Кочівна бухалівка.
— Станція Стаканівка!
Двері — автоматика.
Прощавай, пиятика!
Випала з вагону
Жертва самогону,
Лазить по перону,
пробний виїзд лає:
— Автоматика дурна —
Сама викидає.
Цій новинці гріш ціна!
А проспався в будяках —
Стиха зауважує:
— Мудра техніка яка,
Сама і висаджує...

Володимир СЕМЕНО.
Полтава.

Найвизначніше передбачення Нострадамуса

Скорочувати штати розпочали іще при соціалізмі, але тепер цей процес нагадує справжнісіньке знищення штатів. Взяти, наприклад, мене — електрика вокзалу. Нині я вже і слюсар, і сантехнік, а відтепер — ще й художник. Колись мій кум, Петя Сезоненко, був художником на всю нашу дільницю. Та тільки й мав клопотів — двічі на рік на станціях розклад переписати. А теперечки мені вже практично на розклад начхати, бо мало не щомісяця, як курка лапою, переписую ціни за проїзд — така інфляція! Отож, чіпляю я біля каси отой капосний розклад, а сам упівока спостерігаю за диваком-чолов'ягою. Давно я вже його запримітив. Чудернацький якийсь чоловік — підійде, бува, до каси і щоразу своє: «Яка вартість квитка до Бердичева?» Вислухає касирку, подякує їй, потім неодмінно скаже: «Ще не час...» А тоді насуне кашкета на очі та й щезає, ніби крізь землю провалюється.

— Ну як, подорожчав квиток до Бердичева? — стоячи на драбині, від нудьги звернувся я до чоловіка.

Той якось підозріло зиркнув на мене і тут, мабуть, узрів свіжий плакат, котрий я лише вчора приколошкав до стіни за персональною вказівкою начальника станції: «Холера — хвороба немитих рук!»

— А що, кажу, добродію, чи бувають хвороби від митих рук?

Чоловік посміхнувся, але зовсім не від мого жарту. Очі його увіп'ялися у санітарно-пропагандистське гасло, а вуста задоволено усміхнулися.

— Ну от, нарешті! — вимовив він радісно, не звертаючи на мене жодної уваги.

— Що значить нарешті? — продовжую я своє. — І, взагалі, добродію, — жартую далі, — и питаєте про квиток до Бердичева, щоб я подумав, що ви їдете до Житомира. Але ви таки насправді їдете до Бердичева. То навіщо ж ви крутите?! — переказав я старий анекдот і зареготав.

Дивний чоловік, схоже, перемкнув увагу на мою персону. Він зиркнув на мене таким божевільним і проникливим поглядом, що у мене аж мурашки забігали по спині. «Щоб я впав разом з драбиною, — майнула чудернацька дурисвітська здогадка, — якщо цей тип не інопланетянин?»

— Питаєте, хто я? — просвердлив очима моє обважніле тіло незнайомець. — То знайте: я — професор, доктор космософії. Може, чули про таке?

«Ні — мізкую, — я про таку «софію» ніколи не чув».

— Якось увечері, — продовжив розповідь космософ, — я перед сном порахував свої скромні кошти і з подивом виявив, що хоча до пенсії ще жити цілий тиждень, а жалюгідних купонів лишилося на дві житніх хлібини. Гнів та відчай охопили мене. «Коли нарешті скінчиться ця клята інфляція?!» — несподівано в розпачі вигукнув я і раптом, немов підкошений, впав у ліжко й миттю заснув. А вночі мені привидівся славетний пророк Нострадамус. «Ти хочеш знати, коли скінчиться інфляція? — суворо запитав маг. — Гаразд, ти будеш знати це, якщо розгадаєш моє передбачення!» І тут він проспівав слова напівзабутої довоєнної вуличної пісні:

Ах, разменяйте мне сорок миллионов — я куплю на Бердичев билет.

А кто родной мой Бердичев затронет — того холера пусть захапнет за живот!

Всю ніч уві сні я марно намагався відгадати таємницю Нострадамуса, а коли прокинувся, весь у млосному поту, я вже твердо знав — ознакою стабілізації нашої грошово-фінансової системи буде наближення вартості квитка до Бердичева до сорока мільйонів карбованців. А ще — поява в Україні холери... Ось тому-то, шановний, я радію — адже холера, самі бачите, тут як тут! А щодо сорока мільйонів, то будьте певні — недовго чекати! Ще трохи отакої лібералізації цін — і діло буде, як кажуть, у шляпі. Бо ніяке це не звільнення цін, а нечувана цінова сваволя монополістів!

Тут незнайомець миттєво зник, а я усім своїм дев'яностокілограмовим організмом разом з драбиною загуркотів на підлогу. «Значить, правильно, що інопланетянин», — промайнула думка, перш ніж я впав у забуття.

Лежачи на лікарняному ліжку, я мав досить часу, щоб обміркувати все, що зі мною скоїлось. Одного вечора я зважився на відчайдушний дикий експеримент. Зібравши докупи всі свої сили, я загорлав, немов кнуряка під ножем:

— Коли вже ти згинеш, клята ...дська, ...ська, ...єва інфляція?!

І трапилось диво — я вмить поринув у спокійний, глибокий сон. До мене, як водиться, явився Нострадамус. І теж проспівав, але якусь іншу, як на мене, зовсім придуркувату пісню, а насправді, мабуть, найвизначніше своє передбачення:

Ой, Іване, дурничок — ішачиш ти за п'ятачок!

Гоп, мої гречаники, — молодці, начальники!

Відтоді я прикидаюся, що не зрозумів натяк Нострадамуса. Може, ви, люди добрі, спробуєте розгадати ці пророчі слова? І тоді самі, будь ласка, вирішуйте — яке з передбачень Нострадамуса найправдивіше й найвизнаніше...

Юрій БОЛЬШАК.
Мал.А.СУХАНОВА.

ВЫБРОСЬ ВСЕ ИЗ ГОЛОВЫ!..

Байка

ГІРКА ТУГА

В гаю був Лев господарем колись.
Лякав усіх потужним грізним ревом.
Тепер там хижаки перевелись.
Та дехто став тужити знов за Левом.
— Колись, бувало, гарно ми жили,
Хоч Лев і міг схопити нас у лапи, —
Зітхали сумно два старих Осли
І їм вторили дві старенькі шкапи.
— Нам Лев потрібен! — рохкає Кабан. —
Він кров пускав, але робив і діло.
Ну що з того, що сам собі я пан,
Якщо корито в мене спорожніло?
Осел гукнув: «Це правильні слова!
(Лев діда з'їв. А це його нащадок).
Як буде Лев, то буде і трава.
Як буде страх, то буде і достаток».

***

Я на мораль не буду тратить слів,
Та все ж сказати, мабуть, не зашкодить:
Якщо громада слухає ослів,
То лиш хижак порядок в ній наводить.

Василь КРАВЧУК.

Почуте мимохіть...

Змій

Слухається справа про розлучення. Суддя питає:

— Чому ви вважаєте, що ваш чоловік змій?

— А хто ж? Він же ніколи додому не приходить. Скільки пам'ятаю, завжди приповзає.

***

Яка там радість

— Ти чого такий похнюплений? — питає один приятель в іншого.

— Розумієш, Антоне, син у мене народився.

— Ха! Ну ти даєш. Радіти треба, а ти сумуєш.

— Яка там радість, якщо дружина про це вже знає.

Анатолій ШЕЛУДЯК.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

- ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 529471.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311038.